വഴിവിളക്കായ വൈക്കം

വൈക്കം സത്യാഗ്രഹത്തിന്റെ ലഘുചരിത്രം

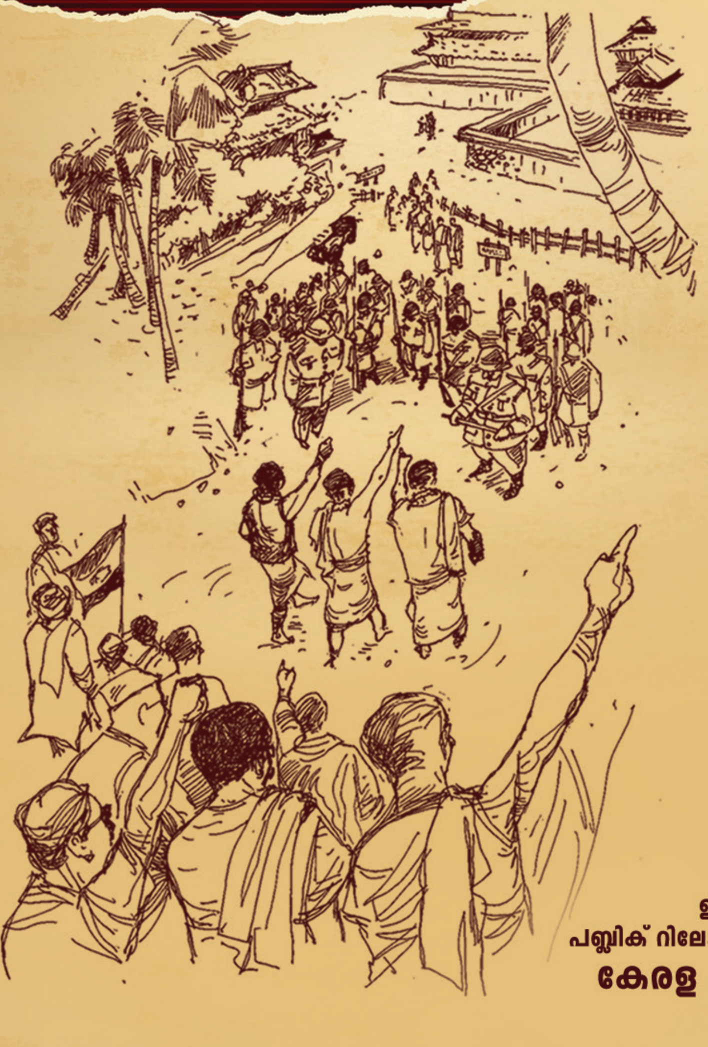

ഇൻഫർമേഷൻ
പബ്ലിക് റിലേഷൻസ് വകുപ്പ്
കേരള സർക്കാർ

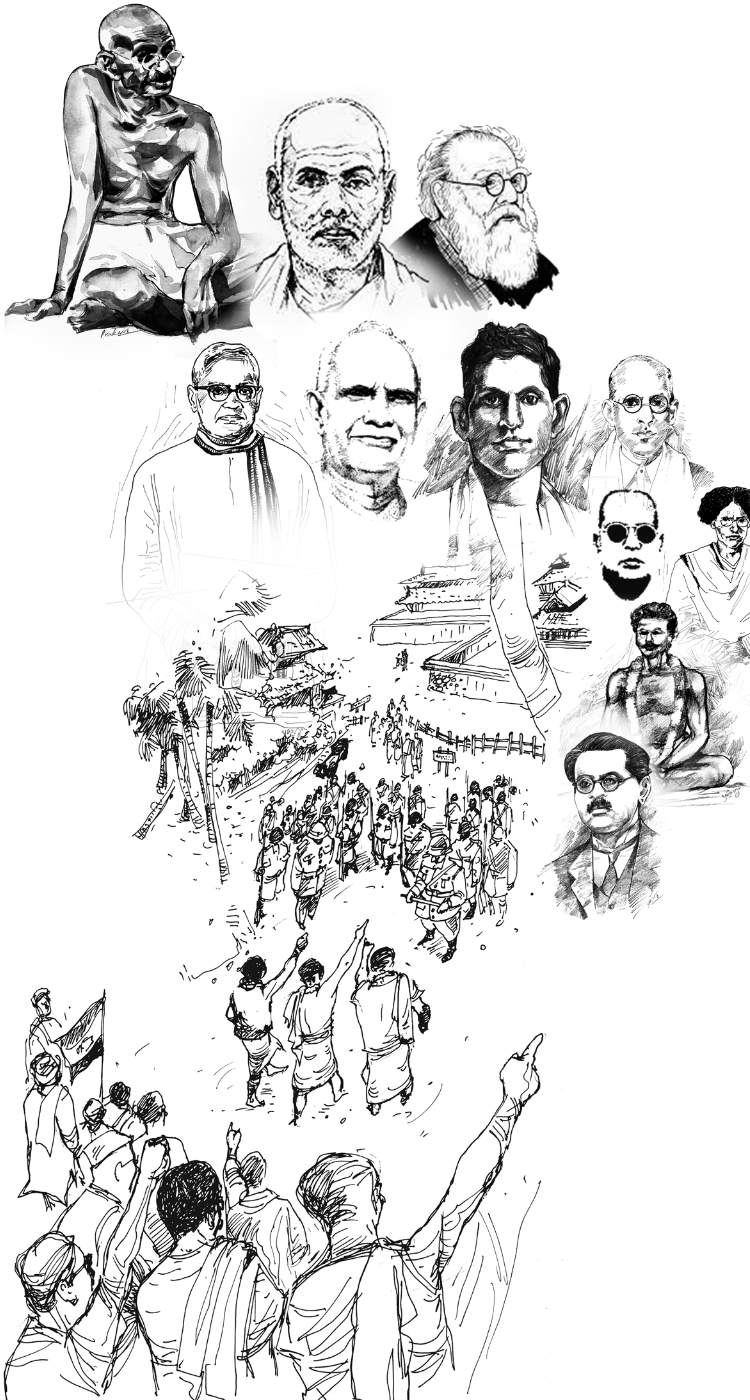

വഴിവിളക്കായ വൈക്കം

വൈക്കം സത്യഗ്രഹത്തിന്റെ ലഘുചരിത്രം

ഇൻഫർമേഷൻ പബ്ലിക് റിലേഷൻസ് വകുപ്പ്
കേരള സർക്കാർ

എഡിറ്റർ
ടി. വി സുഭാഷ് ഐ. എ. എസ്
അഡീഷണൽ എഡിറ്റർ
കെ. അബ്ദുൾ റഷീദ്
ഡപ്യൂട്ടി എഡിറ്റർ
വി. പി. അശ്വതി
എഡിറ്റർ - ഇൻ - ചാർജ്
കെ. എസ്. ഇന്ദുശേഖർ
അസിസ്റ്റന്റ് എഡിറ്റർ
എൽ. ഹേമന്ത് കുമാർ
സർക്കുലേഷൻ ഓഫീസർ
എൻ. സതീഷ് കുമാർ
വര
വി. എസ്. പ്രകാശ്
കവർ & ലേഔട്ട്
ദീപക് മൗത്താട്ടിൽ
ടൈപ്പ് സെറ്റിങ്
വിനിത വി. എസ്

2023 മാർച്ച്
അച്ചടി - ഓറഞ്ച് പ്രിന്റേഴ്സ് പ്രൈ. ലിമിറ്റഡ്
കോപ്പികൾ 500
സൗജന്യ വിതരണത്തിന്

ഉള്ളടക്കം, ഗവേഷണം
പ്രൊഫ. വി. കാർത്തികേയൻ നായർ

സന്ദേശം

സമത്വത്തിനും സാമൂഹികനീതിക്കുമായി ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളത്തിൽ നടന്ന നവോത്ഥാനപ്രക്ഷോഭങ്ങളിലെ വഴിവിളക്കായിരുന്നു വൈക്കം സത്യാഗ്രഹം. ഗാന്ധിജിയുടെ സത്യാഗ്രഹ സമരം ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ ആദ്യമായി അരങ്ങേറിയതും ഈ സമരത്തിലൂടെയാണ്. അയിത്തം എന്ന ദുരാചാരത്തിനെതിരെ, വഴിനടക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി 603 ദിവസം നീണ്ടുനിന്ന വൈക്കം സത്യാഗ്രഹ സമരത്തിന് നൂറ് വയസ്സ് തികയുകയാണ്.

ദേശീയശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ച വൈക്കം സത്യാഗ്രഹ സമരത്തിന്റെ ശതാബ്ദി ആഘോഷങ്ങളുടെ ഭാഗമായി വിവര പൊതുജന സമ്പർക്ക വകുപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന **വഴിവിളക്കായ വൈക്കം** എന്ന പുസ്തകത്തിന് എല്ലാ ഭാവുകങ്ങളും നേരുന്നു.

പിണറായി വിജയൻ
മുഖ്യമന്ത്രി

സന്ദേശം

വൈക്കം സത്യഗ്രഹത്തിന്റെ ശതാബ്ദിയാഘോഷങ്ങളുടെ ഭാഗമായി വിവര പൊതുജനസമ്പർക്കവകുപ്പ് **വഴിവിളക്കായ വൈക്കം** എന്ന പേരിൽ സമരത്തിന്റെ ഒരു ലഘുചരിത്രം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു വെന്നറിയുന്നതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്. അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ജനവിഭാഗങ്ങ ൾക്കു വഴിനടക്കാനുള്ള അവകാശത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഈ പോരാട്ടം പി ൽക്കാലകേരളചരിത്രത്തിലെ നവോത്ഥാനമുന്നേറ്റങ്ങൾക്കെല്ലാം ഊർജദായകമായി. വൈക്കം സത്യഗ്രഹസമരത്തിന്റെ പ്രസക്തി യെപ്പറ്റി കൂടുതൽ അറിയാനും വായിക്കാനും ഉതകുന്നതാകട്ടെ ഈ പുസ്തകം എന്ന് ആശംസിക്കുന്നു.

സജി ചെറിയാൻ

സാംസ്കാരികവകുപ്പ് മന്ത്രി

ആമുഖം

കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹികരാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തിൽ ഇതിഹാസസമാനമായ പങ്കാണ് വൈക്കം സത്യഗ്രഹത്തിനുള്ളത്. പൗരസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമായി ഗാന്ധിയൻ സത്യഗ്രഹസമരമുറയുടെ വഴി സ്വീകരിച്ച വൈക്കത്തെ പ്രക്ഷോഭം ദേശീയതലത്തിൽ തന്നെ അലയൊലികളുയർത്തി. വൈക്കം സത്യഗ്രഹത്തിന്റെ ശതാബ്ദിയാഘോഷങ്ങൾക്കു തുടക്കം കുറിക്കുന്ന ഈ വേളയിൽ **വഴിവിളക്കായ വൈക്കം** എന്ന പേരിൽ വൈക്കം സത്യഗ്രഹത്തിന്റെ ഒരു ലഘുചരിത്രം പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനായതിൽ ചാരിതാർഥ്യമുണ്ട്. എല്ലാ വിഭാഗം വായനക്കാർക്കും ഈ പുസ്തകം പ്രയോജനകരമാവുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

ടി.വി.സുഭാഷ് ഐ.എ.എസ്
ഡയറക്ടർ
ഇൻഫർമേഷൻ പബ്ലിക് റിലേഷൻസ് വകുപ്പ്

പ്രാരംഭം

സാമൂഹികമായ ദുരാചാരങ്ങളിൽ നിന്നും മോചനം നേടുന്നതിനു തിരുവിതാംകൂറിലെ അവർണ ജനവിഭാഗവും സാമ്പത്തികമായ ദുരിതങ്ങള വസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മലബാറിലെ പാട്ടക്കുടിയാൻമാരും പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദം മുതൽ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. 'ഊഴിയവേ ലയ്ക്ക് വിടുതലൈ, തോൾശീലയ്ക്ക് ഉരുമൈ'. (ഊഴിയ വേലയിൽ നിന്ന് മോചനം, മേൽമുണ്ട് അവകാശം) എന്നതായിരുന്നു തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ ചാന്നാർ കലാപത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യം. അരനൂറ്റാണ്ട് നീണ്ടുനിന്ന ആ കലാപം വിജയകരമായിത്തന്നെ അവസാനിച്ചു. ഊഴിയവേല മാത്രമല്ല അടിമസമ്പ്ര ദായവും അടിമക്കച്ചവടവും നിയമപരമായിത്തന്നെ നിർത്തലാക്കി. സവർണാവർണ വ്യത്യാസമില്ലാതെ എല്ലാ സ്ത്രീകൾക്കും മേൽവസ്ത്രം ധരിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശവും ലഭിച്ചു.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദത്തിൽ കേരളത്തിൽനടന്ന രണ്ടു ബഹുജനപ്രക്ഷോഭങ്ങൾ അഖിലേന്ത്യാശ്രദ്ധ നേടുകയുണ്ടായി. അതിൽ ആദ്യത്തേതായിരുന്നു മലബാർ കലാപം. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യവിരുദ്ധ ഖിലാഫത്ത് പ്രസ്ഥാനവും സ്വരാജിനുവേണ്ടി നിലകൊണ്ട ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസും സംയുക്തമായിട്ടാണ് മലബാർ കലാപത്തിന് നേതൃത്വം കൊടുത്തത്. സമരം നടന്നത് കേരളത്തിലാണെങ്കിലും അതിലുന്നയിച്ച പ്രശ്നം കർഷകരുടേതായതിനായാലും മഹാത്മാഗാന്ധി അതിലിടപെട്ട തിനാലും മലബാർ കലാപം അഖിലേന്ത്യാപ്രസിദ്ധമായി.

രണ്ടാമത്തേതായിരുന്നു വൈക്കം സത്യഗ്രഹം. അതിന്റെ സംഘാടന ത്തിലും കോൺഗ്രസിന് മേൽക്കൈയുണ്ടായിരുന്നു. സമരം പൂർണമായും ഗാന്ധിജിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിലുമായിരുന്നു. എന്നാൽ മലബാർ കലാപവും വൈക്കം സത്യഗ്രഹവും തമ്മിൽ മൗലികമായ ഒരു വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. മലബാർ കലാപത്തിലൂടെ നേടിയെടുക്കാനാഗ്രഹിച്ചത് സാമ്പത്തികമായ ആവശ്യമായിരുന്നുവെങ്കിൽ വൈക്കം സത്യഗ്രഹത്തിന്റെ പിന്നിൽ സാമ്പത്തികമായ ആവശ്യമേ ഇല്ലായിരുന്നു.

അയിത്തോച്ചാടനവും സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യവുമായിരുന്നു സത്യഗ്രഹികൾ മുന്നോട്ടുവച്ച ആവശ്യം. മറ്റൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യത്യാസം വൈക്കം സത്യഗ്രഹം നയിച്ചത് അഭ്യസ്തവിദ്യരായ മധ്യവർഗ ബുദ്ധിജീവികളായിരുന്നു എന്നതാണ്. വിദ്യാവിഹീനരും നിരക്ഷരരുമായ ജനസഹസ്രങ്ങൾ സമരത്തിൽ പങ്കെടുത്തുവെങ്കിലും നേതൃത്വം മധ്യവർഗത്തിനായിരുന്നു. ജാതി-ജന്മി നാടുവാഴി വ്യവസ്ഥയ്ക്കെതിരെയുള്ള കലാപമായതിനാൽത്തന്നെ സമൂഹത്തെ പ്രബുദ്ധതയിലേക്കുനയിക്കുന്നതിൽ ബുദ്ധിജീവികൾ തങ്ങളുടെ നേതൃത്വപരമായ വഹിച്ചു എന്നതാണ് വൈക്കം സത്യഗ്രഹത്തിന്റെ സവിശേഷത. സാമ്പത്തികേതരമെന്നപോലെ പൗരാവകാശസംരക്ഷണവുമാണ് ലക്ഷ്യമെന്നതിനാൽ വൈക്കം സതാഗ്രഹത്തിൽ തെളിയുന്നത് പക്വമായ രാഷ്ട്രീയ പ്രബുദ്ധതയാണ്.

പശ്ചാത്തലം

നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ രൂപപ്പെട്ടുവന്ന ജാതി-ജന്മി നാടുവാഴി വ്യവസ്ഥ സമൂഹത്തെ സവർണരെന്നും അവർണരെന്നും രണ്ടായി തിരിച്ചു. സമ്പത്തും അധികാരവും കൈവശംവച്ചവർ സവർണരും അവ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടവർ അവർണരും എന്നതായിരുന്നു സ്ഥിതി. അക്കാലത്തെ ഏറ്റവും വലിയ സമ്പത്തായ കൃഷിഭൂമി ദേവന്റെയും പൂജാരിയുടെയും നാടുവാഴിയുടെയും പേരിൽ (ദേവസ്വം, ബ്രഹ്മസ്വം, പണ്ടാരവക/ചേരിക്കൽ) പങ്കിട്ടെടുത്തു. ദേവസ്വം-ബ്രഹ്മസ്വം ഭൂമിയുടെ കൈകാര്യകർത്താക്കൾ ബ്രാഹ്മണർ ആയതിനാൽ ആകെ സമ്പത്തിന്റെ മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗം അവരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായി. സാമ്പത്തികമായ ഈ മേൽക്കൈ ബ്രാഹ്മണരെ സമൂഹത്തിൽ ശക്തരാക്കി. ഉത്തരേന്ത്യയിലെ ചാതുർവർണ്യ വ്യവസ്ഥയുടെ ദാർശനികാടിത്തറയായ സ്മൃതികളും ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളും ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയ ബ്രാഹ്മണർ ബൗദ്ധികമായ മേധാവിത്വവും സ്ഥാപിച്ചു. അത്തരത്തിൽ സാമ്പത്തികവും ബൗദ്ധികവുമായ അധീശത്വം കരസ്ഥമാക്കിയ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയായിരുന്നു ജാതിവ്യവസ്ഥയും സവർണാവർണ വിഭജനവും. ജാത്യാചാരങ്ങളെ അദൃശ്യവും എന്നാൽ അലംഘനീയവുമായ ചങ്ങല കൊണ്ട് വരിഞ്ഞുകെട്ടിയിരുന്ന കേരള സമൂഹത്തെ അതിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളായിരുന്നു സാമൂഹിക പരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും അവയുടെ ഉപോൽപന്നങ്ങളായി വളർന്നുവന്ന നവോത്ഥാന മൂല്യങ്ങളും.

എല്ലാ ജാതിമത വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർക്കും പൊതുവഴികളിൽ കൂടി സഞ്ചരിക്കുന്നതിനുള്ള അനുമതി നൽകി 1865 ൽ തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർ ഉത്തരവിറക്കിയിരുന്നു. തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിനും ആചാരത്തിനുമെതിരായ സർക്കാർ ഉത്തരവിന് തങ്ങൾ വില കല്പിക്കുന്നില്ല എന്ന നിലപാടാണ് സവർണനേതൃത്വം സ്വീകരിച്ചത്. ഉത്തരവ് ലംഘിക്കുന്നവർക്ക് ശിക്ഷയേർപ്പെടുത്തി. വെങ്ങാനൂരിൽ നിന്നും ബാലരാമപുരം ചന്തയിലേക്കുള്ള പൊതുനിരത്ത് രാജവീഥിയായിട്ടായിരുന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ സവർണദുഷ്പ്രഭുത്വം അത് അംഗീകരിക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. അതിൽ

പ്രതിഷേധിച്ചാണ് 1893-ൽ അയ്യൻകാളി വില്ലുവണ്ടിയാത്ര നടത്തിയത്. കൈക്കരുത്തും തലയെടുപ്പുംകൊണ്ട് ആചാരസംരക്ഷകരെ നേരിടാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചങ്കൂറ്റത്തെ വെല്ലുവിളിക്കാൻ സവർണർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. അയ്യൻകാളിയുടെ വില്ലുവണ്ടി യാത്ര രാജവീഥിയിലൂടെയായതിനാലും അത് നിയമലംഘനമല്ലാത്തതുകൊണ്ടുമാണ് ഭരണകൂടത്തിന് അദ്ദേഹത്തെ ശിക്ഷിക്കാൻ കഴിയാതിരുന്നത്. സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന പൗരാവകാശ ത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആദ്യത്തെ സമരം നയിച്ചത് അയ്യൻകാളിയായിരുന്നു. മൂന്നു പതിറ്റാണ്ടിനുശേഷം വർധിതവീര്യത്തോടെ അത് വൈക്കത്ത് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയായിരുന്നു.

വൈക്കം ക്ഷേത്ര പരിസരത്തുള്ള നിരത്തുകൾ ഗ്രാമവീഥികളായിട്ടാണ് പ്രഖ്യാപിച്ചിരുന്നത്. അതിനാലവിടെ സഞ്ചാരവിലക്കുണ്ടായിരുന്നു. വൈക്കം ക്ഷേത്രം സർക്കാരിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളതുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ക്ഷേത്രം തന്ത്രി ഇണ്ടംതുരുത്തിമനയിലെ നമ്പ്യാതിരിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സവർണ പ്രമാണിമാർ ക്ഷേത്രത്തിന് ചുറ്റുമുള്ള നിരത്തുകളിലൂടെ അവർണർ സഞ്ചരി ക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് നിശ്ചയിക്കുകയും തീണ്ടൽപ്പലക സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. 'അയിത്ത ജാതിക്കാർ ഇതിനപ്പുറം പ്രവേശിക്കാൻ പാടില്ല' എന്നാണ് പലക യിൽ എഴുതിയിരുന്നത്.

സർക്കാരുത്തരവിന് വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും സർക്കാരിനെ പ്പോലും വെല്ലുവിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സവർണത്വത്തെ നിഷേധിക്കുക എന്ന തായിരുന്നു വൈക്കം സത്യഗ്രഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. വൈക്കം സമരകേന്ദ്രമാ വാൻ കാരണം അതായിരുന്നു.

തീണ്ടൽപ്പലക

ഭരണഘടനാമാർഗം

പൗരാവകാശങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചുകിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള ഭീമഹർജികളും നിവേദനങ്ങളും സമർപ്പിച്ചിട്ടും സർക്കാർ വഴങ്ങുന്നില്ലെന്ന് കണ്ടപ്പോഴാണ് പ്രശ്നം നിയമസഭയിലുന്നയിക്കാൻ പ്രക്ഷോഭകാരികൾ തീരുമാനിച്ചത്. ഇന്ത്യയിലെ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിലാദ്യമായി ഒരു നിയമസഭയുണ്ടാകുന്നത് 1888 ൽ തിരുവിതാംകൂറിലായിരുന്നു. ജനഹിതം അറിയുന്നതിനുള്ള ഒരു വേദിയെന്ന പരിമിതമായ ദൗത്യമേ ആ സഭയ്ക്കുള്ളതായി സർക്കാർ കരുതിയിരുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽത്തന്നെ സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥർ മാത്രമായിരുന്നു അതിൽ അംഗങ്ങൾ. എന്നാൽ സവർണരുടെയും ജന്മിമാരുടെയും ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള സമ്മർദം കൂടിയപ്പോൾ ജനപ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ ഉൾപ്പെടുത്തി വിപുലീകരിക്കാൻ സർക്കാർ തീരുമാനിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് 1904ൽ ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭ എന്ന് പുനർനാമകരണം ചെയ്ത് സഭയിൽ അംഗസംഖ്യ വർധിപ്പിച്ചത്. ഭൂനികുതി കൊടുക്കുന്നവർക്ക് മാത്രമായിരുന്നു വോട്ടവകാശം. അതിനാൽ വലിയൊരു വിഭാഗത്തിന് വോട്ടവകാശവും സഭാംഗത്വവും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു. അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ബുദ്ധിജീവികൾ ഇതിനെതിരെ ശബ്ദമുയർത്തി. അതിന്റെ ഫലമായി പിന്നാക്ക ജാതിക്കാരിൽ പലരെയും നിയമസഭയിലേക്ക് നാമനിർദേശം ചെയ്ത് അംഗങ്ങളാക്കി. കുമാരനാശാൻ, സി. വി. കുഞ്ഞിരാമൻ, ടി കെ മാധവൻ, അയ്യൻകാളി, കാവാരിക്കുളം കണ്ടൻ കുമാരൻ, ടി ടി കേശവൻ ശാസ്ത്രി തുടങ്ങിയ പലരും നിയമസഭയിൽ അംഗങ്ങളായെത്തി. സമൂഹത്തിൽ നടത്തിവന്നിരുന്ന പൗരാവകാശ പ്രക്ഷോഭം ഇവർ സഭയ്ക്കുള്ളിൽ തുടർന്നു.

പിന്നാക്കജാതിക്കാർക്ക് വിലക്കേർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന തീണ്ടൽപ്പലക എടുത്തുമാറ്റൽ, എല്ലാവർക്കും എല്ലായിടത്തും സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം, ക്ഷേത്രപ്രവേശനം എന്നീ ആവശ്യങ്ങൾ ഇവർ സഭയ്ക്കുള്ളിൽ ഉന്നയിച്ചു. എന്നാൽ ഓരോകാരണം പറഞ്ഞ് അധികാരികൾ ഈ ആവശ്യങ്ങൾ നിഷേധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആരാധനാസ്വാതന്ത്ര്യം തന്റെ ജന്മാവകാശമാണെന്ന് ടി കെ മാധവൻ സഭയിൽ പ്രസംഗിച്ചു. നിലവിലുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രവേശനം അനുവദിച്ചില്ലെങ്കിൽ പിന്നാക്കജാതിക്കാർക്കുവേണ്ടി സർക്കാർ പുതിയ ക്ഷേത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കണമെന്ന് സി. വി. കുഞ്ഞിരാമൻ മുഖപ്രസംഗം എഴുതി. ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ നിയമസഭയിൽ ചർച്ചചെയ്യുന്നത് സംസ്ഥാനത്ത് നിലവിലിരിക്കുന്ന മതപരമായ സന്തുലനത്തിന് ദോഷം വരുത്തുമെന്നും അതിനാൽ ചർച്ചചെയ്യാൻ പറ്റില്ലെന്നുമായിരുന്നു സർക്കാരിൽ നിന്നുള്ള മറുപടി. (ഇത് സംബന്ധിച്ച് 1920 ജൂലൈ 27ന് കുമാരനാശാൻ നിയമസഭയിൽ ഉന്നയിച്ച ചോദ്യത്തിനുള്ള മറുപടി.)

രാജഭക്തിയിൽനിന്ന് രാഷ്ട്രീയത്തിലേക്ക്

നിയമസഭംഗങ്ങളായിരുന്നാലും പത്രപ്രവർത്തകരായിരുന്നാലും ബുദ്ധി ജീവികളായിരുന്നാലും അവരെ നയിച്ചിരുന്ന പൊതുവികാരം രാജഭക്തി ആയിരുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള വിധേയത്വരാഷ്ട്രീയത്തിൽ നിന്ന് ഉത്തരവാദിത്ത ഭരണരാഷ്ട്രീയത്തിലേക്ക് തിരുവിതാംകൂറിലെ ബുദ്ധിജീവികൾ വളരുന്നതിന്റെ സൂചനകൾ ആദ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയത് പത്രപ്രവർത്തനത്തിലൂടെയായിരുന്നു. അത്തരമൊരു രാഷ്ട്രീയബോധം പ്രകടിപ്പിച്ചതിന്റെ തിക്തഫലം അനുഭവിച്ചത് സ്വദേശാഭിമാനി പത്രാധിപരായിരുന്ന കെ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയായിരുന്നു. തൊട്ടുപിന്നാലെ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ച കേരളകൗമുദി, ദേശാഭിമാനി, അരയൻ, കേരളചന്ദ്രിക തുടങ്ങിയ പത്രങ്ങളും അയിത്താചരണത്തിനെതിരായ പൊതുജനാഭിപ്രായ രൂപീകരണത്തിന് മുൻകൈയെടുത്തു. നിയമസഭയ്ക്കുള്ളിലെ അഭ്യാസകാഴ്ചകൊണ്ട് പ്രയോജനമുണ്ടാകില്ലെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നാണ് പരസ്യമായ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തിലേക്ക് മധ്യവർഗം നീങ്ങിയത്.

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ (ഭാരത മഹാജനസഭ) പ്രവർത്തനം കേരളത്തിൽ തുടങ്ങിയിരുന്നില്ല. മദിരാശി പ്രവിശ്യയുടെ ഭാഗമായ മലബാറിൽ ഒരു ജില്ലാ കമ്മിറ്റി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കെ. പി. കേശവമേനോൻ, മഞ്ചേരി രാമയ്യർ, കെ മാധവൻ നായർ, സി. കൃഷ്ണൻ തുടങ്ങിയവരായിരുന്നു അതിന്റെ നേതാക്കൾ. എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ അത്തരമൊരു സംഘടന പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയിരുന്നില്ല. കാരണം ബ്രിട്ടീഷുകാരിൽനിന്നും സ്വരാജ് നേടുന്നതിന് വേണ്ടിയാണ് കോൺഗ്രസ് നിലകൊള്ളുന്നത്. സ്വദേശികളായ മഹാരാജാക്കന്മാർ ഭരിക്കുന്ന നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിൽ സ്വരാജ്യം എന്ന് പറയുന്നത് രാജഭക്തിയിലധിഷ്ഠിതമായതല്ലേ. അവിടെ മറ്റെന്ത് രാഷ്ട്രീയം? ഇതിനുള്ള മറുപടിയായിരുന്നു 1920 ഏപ്രിലിൽ കൊല്ലം പീരങ്കി മൈതാനത്ത്, ചേർന്ന രാഷ്ട്രീയ വിശദീകരണ യോഗവും തിരുവിതാംകൂർ രാഷ്ട്രീയ മഹാസഭ എന്ന സംഘടനയുടെ രൂപീകരണവും. ഡോക്ടർ വേലുക്കുട്ടി അരയൻ, സി. പി കരുണാകരമേനോൻ തുടങ്ങിയവരായിരുന്നു ഇതിന്റെ സംഘാടകർ. അവിടെ പാസാക്കിയ ഒരു പ്രമേയം സംസ്ഥാനത്ത് ഉത്തരവാദിത്വഭരണം സ്ഥാപിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. അതായത് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ജനപ്രതിനിധികൾക്ക് ഭരണത്തിൽ പങ്കാളിത്തം കിട്ടുന്ന സംവിധാനത്തെയാണ് ഉത്തരവാദിത്വഭരണം എന്നുപറഞ്ഞിരുന്നത്. പതിനെട്ടുവർഷത്തിനുശേഷം രൂപീകൃതമായ തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ് കോൺഗ്രസിന്റെ മുന്നോടിയായിരുന്നു 'രാഷ്ട്രീയമഹാസഭ' എന്ന് നിസംശയം പറയാം.

തിരുവിതാംകൂർ രാഷ്ട്രീയ മഹാസഭയുടെ പ്രവർത്തകർ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസുകാരായി പെട്ടെന്ന് തന്നെ പരിവർത്തനം

ചെയ്യപ്പെട്ടു. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ മലബാർ ജില്ലാ കമ്മിറ്റിയും തിരുവിതാംകൂറിലെയും കൊച്ചിയിലെയും രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകരും ഒത്തുചേർന്നാണ് 1921 ഏപ്രിലിൽ ഒറ്റപ്പാലത്ത് കേരള പ്രദേശ് കോൺഗ്രസ് കമ്മിറ്റി (കെപിസിസി) രൂപീകരിച്ചത്. വൈക്കം സത്യഗ്രഹം വിജയിക്കുന്നതിനുള്ള അയിത്തോച്ചാടന സമിതിക്ക് രൂപം കൊടുത്തത് പിൽക്കാലത്ത് കെപിസിസി ആയിരുന്നു.

തിരുവിതാംകൂറിലെ ബുദ്ധിജീവികൾ രാഷ്ട്രീയ മഹാസഭ രൂപീകരിക്കുന്ന ഇതേ കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ നേതൃസ്ഥാനത്തേക്ക് മഹാത്മാഗാന്ധി ഉയർന്നു വരുന്നതും 1920 ഡിസംബറിൽ അഹിംസാത്മക സത്യഗ്രഹ സമരത്തിനുള്ള പ്രമേയം അംഗീകരിക്കുന്നതും. അയിത്തോച്ചാടനവും സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യവും മുഖ്യവിഷയങ്ങളിലായി കരുതിയിരുന്ന തിരുവിതാംകൂറുകാർക്ക് ഗാന്ധിയൻ സമരമാർഗം ആകർഷകമായി തോന്നി.

അങ്ങനെ സഹപ്രവർത്തകരുടെ ഉപദേശ പ്രകാരം 1921 സെപ്റ്റംബർ 24 ന് തിരുനൽവേലിയിൽവച്ച് ടി. കെ മാധവൻ മഹാത്മാഗാന്ധിയെ കണ്ടു ദീർഘമായ സംഭാഷണം നടത്തി. ക്ഷേത്രപ്രവേശനവും സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യവും പൗരാവകാശങ്ങളാണെന്നും അവ എല്ലാ ഹിന്ദുക്കൾക്കും അനുവദിച്ചു കിട്ടേണ്ടതുമാണെന്നും ഗാന്ധിജി പറഞ്ഞു. കോൺഗ്രസിന്റെ പ്രവർത്തന പരിപാടിയിൽ ഇതും കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഗാന്ധിജിക്ക് വിയോജിപ്പില്ലെന്നും വെളിപ്പെടുത്തി.

അയിത്തോച്ചാടന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള അനുമതി ഗാന്ധിജിയിൽ നിന്നും കിട്ടിയതോടെ ഇക്കാര്യം എഐസിസി യോഗത്തിൽ ഉന്നയിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ ടി.കെ മാധവൻ സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെക്കൂടാതെ കെ.പി.കേശവമേനോനും,കെ.എം.പണിക്കരും സമ്മേളന പ്രതിനിധികളായി രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു. കാക്കിനാഡയിൽ 1923 ഡിസംബർ 23ന് ചേർന്ന അഖിലേന്ത്യാസമ്മേളനത്തിൽ ടി. കെ മാധവൻ അവതരിപ്പിച്ച അയിത്തോച്ചാടന പ്രമേയം എതിർപ്പൊന്നും കൂടാതെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. കേരളത്തിനു സമാനമായ സാഹചര്യം പല ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്ന് സമ്മേളനത്തിലെ ചർച്ചകളിൽ നിന്നും വ്യക്തമായി. പ്രത്യേകിച്ച് തമിഴ്നാട്ടിൽ നാടാർ സമുദായത്തിൽപ്പെട്ടവരെ ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നില്ലായെന്ന് പ്രതിനിധികൾ വെളിപ്പെടുത്തി. എന്തായാലും കാക്കിനാഡ പ്രമേയം മറ്റുസംസ്ഥാനങ്ങളിലുണ്ടാക്കിയതിലേറെ ആവേശമാണ് കേരളത്തിനകത്തുണ്ടാക്കിയത്.

കോൺഗ്രസ്സും വൈക്കം സത്യഗ്രഹവും

കാക്കിനഡ സമ്മേളനം കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചെത്തിയ പ്രതിനിധികൾ കെ.പി.സി.സിയുടെ യോഗം വിളിച്ചുചേർത്തു. അയിത്തോച്ചാടന പരിപാടി ശക്തിയായി മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനാവശ്യമായ കർമ്മപദ്ധതികൾ

ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ആദ്യപടിയായി 1924 ജനുവരി 20ന് ചേർന്ന യോഗം ഒരു അയിത്തോച്ചാടന സമിതിക്ക് രൂപം നൽകി. കെ കേളപ്പൻ കൺവീനറും ടികെ മാധവൻ, കുറൂർ നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ടി ആർ കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യർ, കെ വേലായുധമേനോൻ എന്നിവരുമടങ്ങുന്നതായിരുന്നു സമിതി. പരിപാടി വിജയിപ്പിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ പ്രചാരണം നടത്തുന്നതിനായി എ കെ പിള്ള, ഹസ്സൻ കോയ പൂമല്ല, കുറൂർ, ടി കെ മാധവൻ, കെ പി കേശവമേനോൻ എന്നിവരടങ്ങുന്ന മറ്റൊരു സമിതിക്കും രൂപം നൽകി.

യോഗം അംഗീകരിച്ച പ്രമേയത്തിന്റെ പ്രസക്തഭാഗം ഇങ്ങനെയാണ്: **'ഈ അനാചാരത്തെ നാട്ടിൽനിന്ന് നീക്കം ചെയ്ത് പൂർണ്ണമായ പൗരസ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും കേരളത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നത് തങ്ങളുടെ ഉൽകൃഷ്ടധർമ്മമായി കേരളീയർ കരുതേണ്ടതാണെന്നും ഗതാഗതസ്വാതന്ത്ര്യം മനുഷ്യന്റെ ജന്മസിദ്ധമായ അവകാശമാണെന്നിരിക്കെ, ഏതെങ്കിലും ഒരാൾക്ക് ആ അവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നത് മനുഷ്യസമുദായത്തോട് തന്നെയുള്ള ഒരു അപരാധമാണെന്നും എല്ലാ ഹിന്ദുക്കൾക്കും ഹിന്ദു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ തുല്യവും പരിപൂർണ്ണവുമായ ആരാധനാസ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നുമുള്ള വിശ്രുദ്ധ വിശ്വാസത്താൽ അയിത്തത്തെ കേരളത്തിൽ നിന്ന് അകറ്റുവാൻ ന്യായവും സമാധാനപരവുമായ എല്ലാ മാർഗങ്ങളിൽ കൂടിയും പരിശ്രമിക്കുവാൻ ഈ സംഘം തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു.'**

ഈ പ്രമേയം തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി മഹാരാജാക്കന്മാർക്ക് സമർപ്പിക്കുവാനും കേരളമൊട്ടാകെ പുതുവത്സരാരംഭദിനമായ വിഷുവിന് അയിത്തോച്ചാടനദിനമായി ആചരിക്കാനും നിശ്ചയിച്ചു. എല്ലാ പൊതുനിരത്തുകളിൽകൂടിയും ഘോഷയാത്രകളും പ്രകടനങ്ങളും നടത്തി പൊതുജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കുകയും അവരിൽ പൗരബോധം ജനിപ്പിക്കുകയും വേണം. ഇതിന്റെ ഔപചാരികമായ ഉദ്ഘാടനമായി 1924 മാർച്ച് ഒന്നിന് വൈക്കം ക്ഷേത്ര പരിസരത്തുകൂടി ഘോഷയാത്ര നടത്തണമെന്നും അതിൽ സവർണാവർണഭേദമെന്യേ എല്ലാ ജനങ്ങളെയും പങ്കെടുപ്പിക്കണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു. ഇക്കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്നതിനായി ഫെബ്രുവരി 29ന് പൊതുയോഗം നടത്താനും ധാരണയായി.

സത്യഗ്രഹാശ്രമം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വാർത്താക്കുറിപ്പിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. 'വക്കീലന്മാർ, വിദ്യാർഥികൾ, കച്ചവടക്കാർ തുടങ്ങി ഏകദേശം 3000 ആളുകൾ ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. ശ്രീമാൻ കേശവമേനോൻ കോൺഗ്രസിന്റെ ചരിത്രം, ജനങ്ങൾക്ക് അതിനോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം, ഇന്ത്യക്കാരുടെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി, അയിത്തോച്ചാടനത്തിന്റെ ആവശ്യകത മുതലായ സംഗതികളെപ്പറ്റി ഏതാണ്ട് ഒരു മണിക്കൂർ നേരത്തോളം പ്രസംഗിച്ചു. എ. കെ പിള്ള, കെ വേലായുധമേനോൻ, ടി കെ മാധവൻ മുതലായവരും തുടർന്നു പ്രസംഗിച്ചു. പിറ്റേന്ന് രാവിലെ തുടങ്ങാനിരിക്കുന്ന സത്യഗ്രഹസമര

ത്തിന്റെ ആവേശം ഉൾക്കൊണ്ടാണ് എല്ലാവരും പിരിഞ്ഞുപോയത്.

നേതാക്കൾ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്ത് അന്നുരാത്രി ജില്ലാ മജിസ്ട്രേറ്റും പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടറും തഹസിൽദാറും സന്ദർശിക്കുകയും സത്യഗ്രഹം നിർത്തിവയ്ക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സത്യഗ്രഹത്തിനോട് എതിർപ്പുള്ള നിരവധി പേർ വൈക്കത്തുണ്ടെന്നും അവരും സമരത്തിൽ പങ്കെടുക്കാനെത്തുന്നവരും തമ്മിൽ സംഘർഷത്തിനു സാധ്യതയുണ്ടെന്നും അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ ക്രമസമാധാനത്തകർച്ചയുണ്ടാകുമെന്നും ക്ഷേത്രം സന്ദർശിക്കുന്നവരുടെയും ജനങ്ങളുടെയും സ്വൈര്യജീവിതം അസാധ്യമാകുമെന്നാണ് അധികാരികൾ പറഞ്ഞത്. സത്യഗ്രഹക്കാർ സമാധാനപൂർണമായ സഹനസമരമാണ് നടത്തുന്നതെന്നും അവർ യാതൊരുവിധ പ്രകോപനവുമുണ്ടാക്കില്ലെന്നും നേതാക്കൾ ഉറപ്പുകൊടുത്തു. വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കൊടുവിൽ സത്യഗ്രഹം അൽപകാലത്തേക്ക് നീട്ടിവച്ചുകൂടെ എന്ന് അധികാരികൾ ചോദിച്ചപ്പോൾ അക്കാര്യം പരിഗണിക്കാമെന്ന് നേതാക്കൾ കൊടുത്ത ഉറപ്പിന്റെയടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പരിപാടി മാർച്ച് 30ലേക്ക് നീട്ടിയത്.

സത്യഗ്രഹം തുടങ്ങുന്നു

സത്യഗ്രഹം അടുക്കുന്തോറും തിരുവിതാംകൂറിൽ പൊതുവിലും വൈക്കത്ത് പ്രത്യേകിച്ചും ആവേശവും ആകാംക്ഷയും അലതല്ലി. നൂറുകണക്കിന് ജനങ്ങളാണ് വൈക്കത്ത് എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. എല്ലാ ജാതിയിലും മതത്തിലുംപെട്ടവരതിലുണ്ടായിരുന്നു. കോൺഗ്രസിനു പുറമേ സാമുദായിക സംഘടനകളായ എസ് എൻ ഡി പി യോഗം, എൻ എസ് എസ്, ക്ഷത്രിയക്ഷേമസഭ, നമ്പൂതിരിയോഗക്ഷേമസഭ, അരയമഹാജനസഭ, സാധുജനപരിപാലനസംഘം എന്നിവയും സത്യഗ്രഹത്തിന് പിന്തുണ പ്രഖ്യാപിക്കുകയും നേതാക്കളും പ്രവർത്തകരും അവിടെ എത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽ പരിഭ്രാന്തരായ ഭരണാധികാരികൾ മാർച്ച് 26 ന് നിരോധനാജ്ഞ പ്രഖ്യാപിച്ചു. കോട്ടയം ജില്ലാ മജിസ്ട്രേറ്റ് കോടതിയാണ് ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടം 127 വകുപ്പുപയോഗിച്ച് നിരോധനം ഏർപ്പെടുത്തിയത്. പ്രേരണാക്കുറ്റത്തിന് കെ. പി കേശവമേനോൻ, കെ. വേലായുധ മേനോൻ, എ. കെ പിള്ള, ടി. കെ മാധവൻ എന്നിവരാണ് നിരോധന ഉത്തരവിന് വിധേയരായിട്ടുള്ളവർ.

ക്രമസമാധാന ലംഘനം ഉണ്ടാകുമെന്ന് ആശങ്കയുള്ളതിനാൽ സമാധാനപൂർണ്ണമായിട്ടു മാത്രമേ സമരഭടന്മാരും സമരാനുകൂലികളും പെരുമാറാൻ പാടുള്ളുവെന്ന് കർശന നിർദേശം നൽകിയിരുന്നു. ശക്തിപ്രകടനത്തിലൂടെ ഭയപ്പെടുത്തി അവകാശങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുകയല്ല സത്യഗ്രഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്നും സഹനസമരത്തിലൂടെ അധികാരികളുടെയും സവർണാധിപതികളുടെയും മനംമാറ്റമാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നും ഗാന്ധിജി നേതാക്കളെ ഉപദേശിച്ചു. ക്രമസമാധാനലംഘനത്തിന്റെ വിദൂരസാധ്യതയുണ്ടെങ്കിൽ

പോലും സത്യഗ്രഹം നീട്ടി വയ്ക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം നിർദേശിച്ചു. നേതാക്കൾക്കെഴുതിയ കത്തിലൂടെയും കമ്പിസന്ദേശത്തിലൂടെയും ഇത് അദ്ദേഹം ആവർത്തിച്ച് വ്യക്തമാക്കികൊണ്ടിരുന്നു. ഇതനുസരിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ നിർദേശങ്ങൾ കെപിസിസി അധ്യക്ഷൻ എന്നുള്ള നിലയ്ക്ക് കെ. പി കേശവമേനോനും നൽകിയിരുന്നു. അപരിചിതരായ അനേകംപേർ ഒത്തുചേരുന്ന ഒരു സ്ഥലത്ത് ക്രമസമാധാന പാലനം കടുത്ത വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു. തെക്ക് നാഗർകോവിൽ നിന്നും വടക്ക് മലബാറിൽ നിന്നും അനേകം പേർ വന്നുചേർന്നു. ദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും വരുന്നവർ ആ പ്രദേശത്തെ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ബഹുമാന്യ വ്യക്തിയുടെ സാക്ഷ്യപത്രവുമായിട്ടു മാത്രമേ സത്യാഗ്രഹത്തിനെത്താൻ പാടുള്ളൂ എന്ന് കർശനമായ നിർദേശം നൽകിയിരുന്നു. എസ് എൻ ഡി പി യോഗം ഓഫീസായിരുന്നു സത്യഗ്രഹസമരത്തിന്റെ സംഘാടക സമിതി ഓഫീസ്. ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ അനുവാദത്തോടുകൂടിയാണ് ഇത്തരമൊരു ഏർപ്പാട് ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നത്.

മുൻനിശ്ചയമനുസരിച്ച് 1924 മാർച്ച് 30ന് (1099 മീനം 17)തന്നെ സത്യഗ്രഹം ആരംഭിച്ചു. ഒന്നാം ദിവസത്തെ സത്യഗ്രഹത്തിൽ മൂന്നുപേരായിരുന്നു പങ്കെടുത്തത്. അതേപ്പറ്റി കെ പി കേശവമേനോൻ ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു: **സത്യഗ്രഹ ക്യാമ്പിലുള്ളവർ കുളികഴിഞ്ഞ് കുറിയിട്ട് ക്ഷേത്രറോഡിലേക്ക് പുറപ്പെടാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തു. മൂന്നാളുകളാണ് ആദ്യം ദിവസം സത്യഗ്രഹത്തിന് പുറപ്പെട്ടത്. കുഞ്ഞാപ്പി എന്നു പേരായ ഒരു പുലയനും ബാഹുലേയൻ എന്ന പേരായ ഒരു ഈഴവനും ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ എന്ന ഒരു നായരും. കാലത്ത് ഏഴു മണിക്ക് ഞങ്ങൾ ക്യാമ്പിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടു. ഈരണ്ടാളുകളായി മുന്നോട്ടു നടന്നു. ക്യാമ്പിൽ നിന്നും ക്ഷേത്ര റോഡിലേക്ക് ഏകദേശം ഒരു നാഴിക ദൂരം ഉണ്ട്. സാവധാനത്തിൽ അവിടെയെത്തി. കാഴ്ചക്കാരും പോലീസുകാരും അടങ്ങിയ വലിയ ജനക്കൂട്ടം അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. 'അയിത്ത ജാതിക്കാർ ഇതിനപ്പുറം പ്രവേശിക്കാൻ പാടില്ല' എന്നെഴുതിയ ഒരു ബോർഡ് ക്ഷേത്രത്തിന് നൂറുവാര അകലെയായി റോഡിൽ നാട്ടിയിരുന്നു. ആ ബോർഡ് വച്ച സ്ഥലത്തുനിന്ന് അൻപതു വാര അകലെ എത്തിയപ്പോൾ എല്ലാവരും അവിടെ നിന്നു. സത്യഗ്രഹത്തിന് ഒരുങ്ങിയ മൂന്നുപേർ മാത്രം മുന്നോട്ട് നടന്നു.**

എ.എസ്.പി പിച്ചു അയ്യങ്കാരുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അരൂർ പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ ശർമ്മയും വൈക്കം പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ വാര്യരും ഇവരെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കി ശിക്ഷിച്ചു ജയിലിലേക്ക് അയച്ചു. കോൺഗ്രസിന്റെയും മറ്റു സമുദായ സംഘടനകളുടെയും നേതാക്കൾ വൈക്കത്ത് എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ടി. കെ മാധവൻ, ത്രിവിക്രമൻ തമ്പി, ഡോക്ടർ വി. വി വേലുക്കുട്ടി അരയൻ, കെ. പി കയ്യാലക്കൽ, മാധവൻ വക്കീൽ, മാത്തുണ്ണി, എ. കെ പിള്ള, ജോർജ് ജോസഫ് തുടങ്ങി നിരവധിപേർ അവിടെ എത്തി. ഇവരിൽ പ്രമുഖരുടെ പേരിൽ കേസുകൾ ചമച്ച് ലോക്കപ്പിൽ ആക്കാൻ അധികാരികൾ ഒരുക്കങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. ഒരേസമയം

കോൺഗ്രസുകാരനും അരയസമുദായ നേതാവും പത്രാധിപരും ഉജ്ജ്വലവാഗ്മിയും ആയിരുന്ന ഡോക്ടർ വി. വി വേലുക്കുട്ടി അരയൻ വൈക്കത്തു നിന്നും പിൻവാങ്ങി തീരപ്രദേശമായ അരൂർ, ആലപ്പുഴ, പുറക്കാട്, തോട്ടപ്പള്ളി, മുഹമ്മ, പാണാവള്ളി, കാർത്തികപ്പള്ളി, കരുനാഗപ്പള്ളി എന്നിവിടങ്ങളിൽ പൊതുയോഗങ്ങളിൽ പ്രസംഗിക്കുകയും സത്യഗ്രഹത്തിന് അനുകൂലമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽ പ്രകോപിതരായ ഭരണാധികാരികൾ അരയനെതിരെ നിരോധനാജ്ഞ പുറപ്പെടുവിച്ചു. കൊല്ലം ജില്ലയിൽ അദ്ദേഹം പ്രസംഗിക്കുന്നത് നിരോധിച്ച് ജില്ലാ മജിസ്ട്രേറ്റ് കൃഷ്ണപിള്ള ഉത്തരവിറക്കി.

അധികം വൈകുന്നതിനു മുൻപ് സത്യഗ്രഹം ദേശീയ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റി. കോൺഗ്രസിന്റെ നേതാക്കളും അല്ലാത്തവരും സത്യഗ്രഹത്തെ അനുകൂലിച്ച് കമ്പിസന്ദേശങ്ങളും കത്തുകളും അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിൽ പലതും മഹാരാജാവിനെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നവയായിരുന്നു. മഹാത്മാഗാന്ധിക്ക് പുറമേ എസ്. ശ്രീനിവാസ അയ്യങ്കാർ, സ്വാമി ശ്രദ്ധാനന്ദ്, സി. രാജഗോപാലാചാരി, സി ആർ ദാസ്, ഇ. വി രാമസ്വാമി നായ്ക്കർ, സി. എഫ് ആൻഡ്രൂസ് എന്നിവർ വ്യത്യസ്തസമയങ്ങളിൽ വൈക്കത്ത് എത്തി സത്യഗ്രഹത്തിന് അനുഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അഖിലേന്ത്യാകോൺഗ്രസ് കമ്മിറ്റി പ്രതിമാസം ആയിരം രൂപ വീതം സത്യഗ്രഹ ഫണ്ടിലേക്ക് സംഭാവന നൽകാൻ തീരുമാനിച്ചു.

സത്യഗ്രഹത്തിന്റെ സന്ദേശം മതാതീതമായി പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ഇതര സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും അനുഭാവസന്ദർശനങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതിലേറ്റവും പ്രധാനം പഞ്ചാബിൽ നിന്ന് അകാലിദൾ നേതാക്കളായ ലാലാ ലാൽസിങ്ങിന്റേയും കൃപാൽസിങ്ങിന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ പന്ത്രണ്ടംഗ പ്രതിനിധി സംഘം എത്തി എന്നുള്ളതാണ്. അവർ സത്യഗ്രഹികൾക്കു വേണ്ടി ഒരു 'ലങ്കാർ' (സൗജന്യ ഭോജനശാല) ആരംഭിച്ചു.

അതുപോലെ പ്രധാനപ്പെട്ടതായിരുന്നു ഇസ്ലാം മതനേതാക്കളുടെ സഹകരണം. 'കേരളചന്ദ്രിക' മാനേജിങ്ങ് എഡിറ്റർ ജനാബ് കെ അബ്ദുൽ റഹ്മാൻകുട്ടി സഹപ്രവർത്തകരോടു കൂടി വൈക്കത്തെത്തി. ഖിലാഫത്തു പ്രവർത്തകരും മറ്റു മുസ്ലിം സംഘടനാനേതാക്കളും പല ഭാഗത്തുനിന്ന് സത്യഗ്രഹത്തിന് അനുഭാവം അറിയിച്ചു. ജനാബ് എംകെ അബ്ദുറഹീം വോളന്റിയർ നേതാവായി പ്രവർത്തിച്ചു. മദ്രാസ് പ്രസിഡൻസി ഖിലാഫത്ത് വോളന്റിയർ ക്യാപ്റ്റൻ അബ്ദുൽ ഹമീദ് ഖാൻ, കല്ലടക്കുറിച്ചി മഹീദ് ഖാൻ സാഹിബ്, സേലം പരുന്തുരുത്തിയിൽ നിന്ന് സേട്ട് ഹുസൈൻ സാഹിബ്, പത്തനാപുരത്തുനിന്നും എച്ച്. ബി മുഹമ്മദ് റാവുത്തർ എന്നിങ്ങനെ നിരവധി മുസ്ലിം നേതാക്കൾ വൈക്കത്ത് എത്തുകയും സാമ്പത്തികസഹായം നൽകുകയും ചെയ്തു.

ഗാന്ധിജിയും സത്യഗ്രഹവും

സത്യഗ്രഹം തുടങ്ങുന്നതിന് മുമ്പുമുതൽതന്നെ വൈക്കത്തെ അയിത്തോച്ചാടന സമരത്തിൽ ഗാന്ധിജി സജീവതാൽപര്യം കാണിച്ചിരുന്നു. സത്യഗ്രഹത്തിന്റെ തയ്യാറെടുപ്പ് മുതൽ നിർവഹണവും ദൈനംദിനപരിപാടികളുടെ വിശകലനവും വരെ അദ്ദേഹം നടത്തി. സത്യഗ്രഹം അക്രമരഹിതവും സഹനപൂർവവും ആയിരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആവർത്തിച്ച് നിർദേശിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്നു. സവർണ നേതൃത്വത്തിന്റെ നിലപാടിൽ കടുത്ത വിമർശനം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും സമരം അനിയന്ത്രിതമാകരുതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് നിർബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നു. സത്യഗ്രഹം ആരംഭിക്കുന്നത് നീട്ടിവയ്ക്കാൻവരെ അദ്ദേഹം നിർദേശിച്ചിരുന്നു. ഗാന്ധിജിയുടെ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഇടപെടലുകൾ സമരാഗ്നിയെ തണുപ്പിക്കുന്നതിന് ഇടയാക്കി.

അകാലികൾ ഭോജനശാല ആരംഭിച്ചതിനെ അദ്ദേഹം വിമർശിച്ചു. ഭക്ഷണത്തിനുവേണ്ടിയല്ല സമരം എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. എന്നാൽ നിരാഹാരസമരം തുടങ്ങുന്നതിനെ അദ്ദേഹം അനുകൂലിച്ചുമില്ല. അയിത്തോച്ചാടനവും സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനവും ഹിന്ദു ജനവിഭാഗത്തിന്റെ ആഭ്യന്തര പ്രശ്നമാണെന്നും അതിൽ ഇതര മതസ്ഥർ ഇടപെടേണ്ടതില്ലെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാട്. ഇതര മതസ്ഥർ ഇടപെടുമ്പോൾ ഹിന്ദുസമൂഹത്തിൽ ചേരിതിരിവ് ഉണ്ടാകുമെന്നും അത് നിലവിലുള്ള സൗഹാർദത്തിന് ഉലച്ചിലുണ്ടാക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. സമാധാനപൂർണമായ സത്യഗ്രഹത്തിലൂടെ സവർണരുടെയും അധികാരികളുടെയും മനംമാറ്റം സംഭവിക്കുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാട്.

ഇത് സമരത്തിന്റെ ആവേശം കെട്ടടങ്ങുന്നതിന് കാരണമായി. അകാലികളും മുസ്ളിങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികളും സത്യഗ്രഹത്തിൽ നിന്ന് പിൻവാങ്ങാൻ നിർബന്ധിതരായി. ഈ അവസരം മുതലെടുത്തു സർക്കാരും അടവു മാറ്റി. അറസ്റ്റും ശിക്ഷയും ജയിൽവാസവും ഒഴിവാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഈ പരിപാടികളെല്ലാം ജനപങ്കാളിത്തം വർധിപ്പിക്കാനാണ് സഹായിച്ചത് എന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി. അതിനാൽ സർക്കാരും സമാധാനപൂർവം സത്യഗ്രഹികളെ നേരിട്ടു. തീണ്ടൽപ്പലക സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്ത് വേലികെട്ടി പ്രവേശനം തടഞ്ഞു. വേലി പൊളിക്കുന്നവരെ തല്ലിയോടിക്കുന്നതിന് പകരം പിന്തിരിപ്പിക്കുകയോ അവഗണിക്കുകയോ ചെയ്തു. സത്യഗ്രഹികളും അധികാരികളും പരസ്പരം മുഖം നോക്കിനിൽക്കുന്ന അവസ്ഥ സംജാതമായി. അങ്ങനെ ദിനംപ്രതി സമരം അനാകർഷമാകുകയും അംഗബലം കുറഞ്ഞു വരികയും ചെയ്തു.

പോലീസ് അറസ്റ്റുചെയ്യാത്തതിനാൽ സത്യഗ്രഹികൾ പകൽ മുഴുവൻ ആഹാരാദികൾ ഉപേക്ഷിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഇതും ഗാന്ധിജി അനുവദിച്ചില്ല. ധർമ്മവും നീതിയും പുലർത്താത്തവരുടെ മുന്നിൽ ഉപവാസസമരത്തിന് പ്രസക്തിയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ഇതുകാരണം സത്യഗ്രഹത്തിന് എത്തുന്നവ

രുടെ എണ്ണത്തിൽ ഇടിവുണ്ടായി. കെപിസിസിക്ക് തിരുവിതാംകൂറിൽ അത്ര വേരോട്ടമില്ലാത്തതിനാൽ സംഘാടനത്തിലും സാമ്പത്തിക കാര്യത്തിലും പ്രയാസങ്ങൾ നേരിട്ടു. ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് പ്രകോപനങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നുമില്ല. അത്തരത്തിൽ സമരം തണുത്തു പോകുന്ന അവസ്ഥയിലെത്തി.

ജൂൺ- ജൂലൈ മാസങ്ങളിൽ വമ്പിച്ച വെള്ളപ്പൊക്കം ഉണ്ടായി. തൊണ്ണൂറ്റൊമ്പതിലെ വെള്ളപ്പൊക്കമെന്ന് പ്രസിദ്ധി നേടിയ കാലവർഷക്കെടുതി കേരളത്തെയാകെ ദുരിതത്തിലാക്കി. എങ്കിലും എല്ലാദിവസവും സത്യഗ്രഹികൾ വ്രതാനുഷ്ഠാനം പോലെ സമരം ചെയ്തുകൊണ്ടേയിരുന്നു. കഴുത്തോളം വെള്ളത്തിൽനിന്ന് മഴ നനഞ്ഞാണ് സത്യഗ്രഹികൾ പ്രതിഷേധം തുടർന്നത്. സമരം സ്വാഭാവികമരണത്തിൽ കലാശിക്കുമെന്ന് ഏവരും ഭയപ്പെട്ടു. നിരാഹാര സമരം തുടങ്ങിയിരുന്നെങ്കിൽ ജനപങ്കാളിത്തം വർധിപ്പിക്കാൻ സഹായകരമാവും എന്നവർ കരുതി. അതിനാൽ ഗാന്ധിജിയെ കണ്ടുവിവരം ധരിപ്പിക്കാനും ഉപവാസസമരം തുടങ്ങുന്നതിനുമുള്ള അനുമതി നേടുന്നതിനായും ഒരു നിവേദക സംഘത്തെ ബോംബെയിലേക്കയയ്ക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. കുറൂർ നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടും കെ മാധവമേനോനുമാണ് ദൗത്യവുമായി ബോംബെയ്ക്ക് പുറപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ ഗാന്ധിജിയുടെ നിലപാടിൽ മാറ്റം വരുത്തിക്കാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. മറ്റു ചില നിർദേശങ്ങളുമായി അവർ മടങ്ങിയെത്തി. ഗാന്ധിജി നൽകിയ നിർദേശത്തിന്റെ കാതൽ ഭരണകൂടത്തിനും സവർണ മേധാവികൾക്കും മനപരിവർത്തനം വരുത്തുന്നതിനുള്ള പ്രചാരണ പരിപാടികൾ നടത്തുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. സവർണത്വത്തിന് നേതൃത്വം കൊടുക്കുകയും ഉപദേശ നിർദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന കാലഹരണപ്പെട്ട സ്മൃതികളും ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളുമല്ല മാനവികത ആയിരിക്കണം ഭരണകൂടദർശനമെന്ന് ഏവരെയും ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന തരത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തണമെന്നായിരുന്നു ഗാന്ധിജി നിർദേശിച്ചത്. മാമൂലുകളിൽ ഒതുങ്ങിക്കിടക്കുന്നവർ ന്യൂനപക്ഷമാണെന്നും സവർണരും അവർണരുമടങ്ങുന്ന ഭൂരിപക്ഷം ഹിന്ദുസമുദായക്കാരും അനാചാരങ്ങൾക്കും അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും പൗരാവകാശ നിഷേധത്തിനും എതിരാണെന്നും ഭരണകൂടത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ധർമ്മസമരമാണ് നടത്തേണ്ടതെന്നുമായിരുന്നു ഗാന്ധിജി ഉപദേശിച്ചത്. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പിന്നീട് സവർണജാഥ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്.

സവർണജാഥ വിജയകരമായി പൂർത്തീകരിച്ചതിനുശേഷമാണ് 1925 മാർച്ചിൽ ഗാന്ധിജി കേരളം സന്ദർശിച്ചത്. ആലുവായിലും വർക്കല ശിവഗിരിയിലും തിരുവനന്തപുരത്തും അദ്ദേഹം സന്ദർശനം നടത്തുകയും പൗരപ്രമുഖരുമായും രാജകുടുംബാംഗങ്ങളുമായും സന്യാസിശ്രേഷ്ഠനായ ശ്രീനാരായണ ഗുരുവുമായും സംഭാഷണം നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽ മൂന്നു സംഭാഷണങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. മൂന്നും അയിത്തോച്ചാടനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്.

ഇതിലാദ്യത്തേത് സവർണമേധാവികളുമായി 1925 മാർച്ച് 10ന് വൈക്കത്ത് ഇണ്ടംതുരുത്തി മനയിൽ നടന്ന കൂടിക്കാഴ്ചയായിരുന്നു. കൂടിക്കാഴ്ചയിൽ മഹാത്മജിയ്ക്കു പുറമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സെക്രട്ടറി മഹാദേവ് ദേശായി, മകൻ രാംദാസ് ഗാന്ധി, സി. രാജഗോപാലാചാരി, ടി. ആർ കൃഷ്ണ സ്വാമി അയ്യർ എന്നിവർ ഉണ്ടായിരുന്നു. സവർണപക്ഷക്കാരായ ഇണ്ടംതുരുത്തി ദേവൻ നീലകണ്ഠൻ നമ്പ്യാതിരി, തെക്കുംകൂർ രാജ, വടക്കുംകൂർ രാജ, വഴുതനക്കാട്ടു രാജ, എം.കെ രാമൻപിള്ള, പി. സി കൃഷ്ണപിള്ള, വെങ്കിട്ടരാമയ്യർ, ഗണപതി അയ്യർ, കൊച്ചുമഠം ഗോവിന്ദപിള്ള എന്നിവരും ദിവാൻ പേഷ്കാർ എം വി സുബ്രഹ്മണ്യ അയ്യർ, ദേവസ്വം കമ്മിഷണർ പി. വിശ്വനാഥ അയ്യർ, തഹസിൽദാർ സുബ്രഹ്മണ്യ അയ്യർ എന്നിവരും ഉണ്ടായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ നിലപാട് സ്ഥാപിക്കാൻ സവർണപക്ഷം ഹിന്ദു ധർമ്മശാസ്ത്രം, ശാങ്കരസ്മൃതി, കീഴവഴക്കങ്ങൾ, പാരമ്പര്യവിശ്വാസം എന്നിവയെ ആണ് ആശ്രയിച്ചത്. ഹിന്ദുവിശ്വാസപ്രകാരം പുനർജന്മമുണ്ടെന്നും മുൻജന്മത്തിൽ പാപകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരാണ് പിന്നീട് ഹീനജാതിയിൽ ജനിക്കുന്നതെന്നും അത് ദൈവഹിതമായതിനാൽ മനുഷ്യർക്ക് മാറ്റാൻ കഴിയില്ലെന്നുമാണ് സവർണപക്ഷം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. ദൈവനിശ്ചയത്തെ ലംഘിക്കുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കാൻ ദൈവം എത്തുമോ എന്ന ഗാന്ധിയുടെ ചോദ്യത്തിന് ദൈവഹിതം മനുഷ്യരിലൂടെയാണ് നടപ്പാക്കുന്നത് എന്നായിരുന്നു മറുപടി. ക്ഷേത്രവും പരിസരവും തങ്ങളുടെ വകയാണെന്നും അത് പരമ്പരാഗതമായി അനുഭവിച്ച് പോരുന്നതാണെന്നും അതിനെ ലംഘിക്കാൻ ആർക്കും കഴിയില്ല എന്നും നമ്പ്യാതിരി പറഞ്ഞു. ഇരുകൂട്ടരും തങ്ങളുടെ നിലപാടിൽ മാറ്റം വരുത്താതെയാണ് കൂടിക്കാഴ്ച അവസാനിച്ചത്. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം മഹാകവി വള്ളത്തോൾ ഗാന്ധിജിയെ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ശാങ്കരസ്മൃതിയെ പറ്റി ചർച്ചയുണ്ടായി. ഈ കൃതിയിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും അതൊരു ബ്രാഹ്മണനാണ് നടത്തിയത് എന്നും അയിത്താചാരത്തെപ്പറ്റി ശങ്കരൻ ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും മഹാകവി ഗാന്ധിജിയെ അറിയിച്ചു. താളിയോലയിലെഴുതിയ മൂലകൃതിയുടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ചിതലെടുത്തു പോയതാണെന്നും ആ ഭാഗമാണ് ബ്രാഹ്മണതാൽപര്യസംരക്ഷണാർഥം എഴുതി ചേർത്തതെന്നും മഹാകവി അറിയിച്ചു.

രണ്ടാമത്തെ കൂടിക്കാഴ്ച റീജന്റ് മഹാറാണിയുമായി വർക്കല കൊട്ടാരത്തിൽ 1925 മാർച്ച് 12 ന് ആയിരുന്നു. ഇരുവരെയും കൂടാതെ കോയിതമ്പുരാനും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ തമ്മിൽ ദീർഘമായ സംഭാഷണമായിരുന്നു നടന്നത്. വ്യക്തിയെന്നുള്ള നിലയിൽ അയിത്താചാരത്തോട് മഹാറാണിക്ക് യോജിപ്പില്ലെന്നും എല്ലാവർക്കും എല്ലാ പാതകളും തുറന്നു കൊടുക്കണമെന്ന് തന്നെയാണ് അഭിപ്രായം എന്നും ആ മഹതി ഗാന്ധിജിയോട് പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഭരണാധികാരി എന്ന നിലയ്ക്ക് നിയമങ്ങളും ആചാരങ്ങളും കീഴ്വഴക്കങ്ങളും പാലിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും അത് ലംഘിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും അറിയിച്ചു. അതായത് സർക്കാരിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന്

അയിത്തോച്ചാടനത്തിന് അനുകൂലമായ നിലപാട് ഉണ്ടാവില്ല എന്ന് വ്യക്തമായി.

മൂന്നാമത്തെത് അന്നേദിവസം വൈകുന്നേരം വർക്കല ആശ്രമത്തിൽ ശ്രീനാരായണഗുരുവുമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. അയിത്തോച്ചാടനത്തെ പറ്റി രണ്ടു യോഗിമാർക്കും ഏകാഭിപ്രായമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. മതപരിവർത്തനം പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരമല്ലെന്നും അവർ അംഗീകരിക്കുകയുണ്ടായി. സാമൂഹിക പരിഷ്കരണത്തിനു വേണ്ടി ശ്രീനാരായണഗുരു ചെയ്തുവരുന്ന കർമ്മങ്ങളെ ഗാന്ധിജി ശ്ലാഘിച്ചു. അതേപോലെ മനുഷ്യരുടെ ഉന്നമനത്തിനു വേണ്ടി ഗാന്ധിജി ചെയ്തുവരുന്ന കാര്യങ്ങളെ ഗുരുവും അംഗീകരിച്ചു.

ഗാന്ധിജി കേരളം വിട്ടതിനുശേഷം ഇത് സംബന്ധിച്ച കത്തിടപാടുകൾ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം പോലീസ് കമ്മീഷണർക്ക് അയച്ച ഒരു കമ്പി സന്ദേശത്തിൽ ചില ഒത്തുതീർപ്പ് വ്യവസ്ഥകൾ മുന്നോട്ടുവച്ചിരുന്നു. അവയെ പ്പറ്റി സർക്കാർ തലത്തിലും സത്യഗ്രഹനേതൃതലത്തിലും ചർച്ച നടത്തുകയും ഒരു താൽക്കാലിക ഒത്തുതീർപ്പിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. 1925 ഏപ്രിൽ ഒന്നിന് ചീഫ് സെക്രട്ടറി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഉത്തരവിൻ പ്രകാരം സത്യഗ്രഹം തുടങ്ങുന്നതിനു മുൻപ് പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്ന നിരോധന ഉത്തരവ് പിൻവലിക്കുന്നുവെന്നതായിരുന്നു സർക്കാരിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായ നീക്കം. സത്യഗ്രഹികളാകട്ടെ തീണ്ടൽപ്പലകയ്ക്കപ്പുറത്തേക്ക് കടക്കില്ലെന്നും സമ്മതിച്ചു.

സത്യഗ്രഹികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇത് അങ്ങേയറ്റം നിരാശാജനകമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഗാന്ധിജിയുടെ ഇടപെടലിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടാക്കിയ ഒത്തുതീർപ്പായതിനാൽ അംഗീകരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നു. സവർണ്ണ മേധാവികൾക്ക് ഇത് ആശ്വാസം പകരുന്ന തീരുമാനമായിരുന്നു. അവരെ സംബന്ധിച്ച് പഴയ സ്ഥലത്തുതന്നെ തുടരും എന്നത് സനാതന ധർമ്മം സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ ഉറപ്പായിരുന്നു. അടുത്ത എട്ടുമാസകാലത്തേക്ക് കൂടി സത്യഗ്രഹം യാതൊരു ആവേശവും ഉണ്ടാക്കാതെ തുടർന്നു പോന്നു.

സവർണ്ണജാഥ

സനാതനധർമ്മവാദികളായ സവർണ്ണമേധാവികൾ കരുതും പോലെയല്ല, മറിച്ച് സവർണ്ണജാതിയിൽപ്പെട്ട ഭൂരിപക്ഷവും അയിത്തോച്ചാടനത്തിന് അനുകൂലമാണെന്നും സവർണ്ണബോധം കാലഹരണപ്പെട്ടതാണെന്നും സവർണ്ണനേതാക്കളെയും ഭരണകൂടത്തെയും അയിത്തജാതിക്കാരെയും ഇതരമതസ്ഥരെയും ബോധ്യപ്പെടുത്തി കൊടുക്കുന്നതിനായിരുന്നു സവർണ്ണജാഥ സംഘടിപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചത്. എന്നാൽ അതോടൊപ്പം മറ്റൊരു വശവുമുണ്ടായിരുന്നു. അയിത്തോച്ചാടനത്തിനനുകൂലമായി വമ്പിച്ച പ്രചാരവേല നടന്നുവന്നതുപോലെ തന്നെ അയിത്തോചാരത്തിനു വേണ്ടിയും പ്രചാരവേല

നടന്നുവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ കോട്ടയം ജില്ലയിലെ പല ഭാഗത്തും യോഗം ചേരുകയും സനാതനധർമ്മവും കീഴ്‌വഴക്കങ്ങളും പാലിക്കുന്നതിന് അനുകൂലമായ നിലപാട് സ്വീകരിക്കുന്നതിന് മഹാരാജാവിനെ പിന്തുണയ്ക്കണമെന്നും പ്രമേയങ്ങൾ പാസാക്കികൊണ്ടിരുന്നു. അവർണജാതിക്കാരും അയിത്തക്കാരും അവയെല്ലാം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്ന നിലപാടെടുക്കുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. എന്നാൽ അയിത്തോച്ചാടനത്തിന് അനുകൂലമായും ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ അവകാശസംരക്ഷണത്തിനുമായി സവർണജാതിയിലെ ഭൂരിപക്ഷവും നിലകൊള്ളുകയാണെന്ന വസ്തുത സവർണാവർണവ്യത്യാസമെന്യേ എല്ലാവരെയും ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതാവശ്യമായിരുന്നു. ആ ബോധ്യപ്പെടുത്തലിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു സവർണജാഥ സംഘടിപ്പിച്ചത്.

മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചതുപോലെ ആവശ്യമായ തയ്യാറെടുപ്പുകളോടെ 1924 നവംബർ ഒന്നിന് സവർണജാഥ വൈക്കത്തു നിന്നും യാത്രതിരിച്ചു. മന്നത്ത് പത്മനാഭൻ, കെ പി കേശവമേനോൻ, എ കെ പിള്ള, എസ് പത്മനാഭ

മേനോൻ മുതലായ നേതാക്കളാണ് ജാഥയെ നയിച്ചത്. ജാഥാംഗങ്ങളായി 120 പേരും അകമ്പടിക്കാരായി ആയിരത്തിലധികം ആൾക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. 'സവർണജാഥ ജാഥ തിരുവിതാംകൂർ' എന്നെഴുതിയ കൊടി മുമ്പിൽ തന്നെ പിടിച്ചിരുന്നു. 'സഹോദരാവകാശസംരക്ഷണ സ്വധർമ്മ പരിപാലനം' എന്ന് കൊടിയുടെ രണ്ടാം വരിയിൽ എഴുതിയിരുന്നു. പടിഞ്ഞാറേ നടയിൽ വളരെ ഭക്ത്യാദരപൂർവം ജാഥാംഗങ്ങൾ എത്തുകയും ഇത്തരത്തിലൊരു പ്രാർഥന ചൊല്ലുകയും ചെയ്തു.

'മരണത്തേക്കാളും ഭയമാകും തീണ്ടൽ
പലകനിൽക്കുന്നനിലകണ്ടാൽ
അവയെല്ലാം നീക്കീട്ടവമാനം ഭൂമി
ക്കൊഴിവാക്കീടേണം ശിവശംഭോ
ഭഗവാന്റെ ദാസപ്പടി വിട്ടങ്ങോട്ടു
വിടകൊള്ളുവാനുള്ള മടികൊണ്ട്
തിരുമുമ്പിൽവന്ന് ഭജനം ചെയ്യുന്നു
തിരുവൈക്കത്തപ്പാ ശിവശംഭോ'

വൈക്കത്തു നിന്നാരംഭിച്ച സവർണജാഥ 200 ഓളം കേന്ദ്രങ്ങളിൽ വൻജനാവലിയുടെ സ്വീകരണം ഏറ്റുവാങ്ങി നവംബർ 11ന് ശംഖുമുഖം കടപ്പുറത്ത് അവസാനിച്ചു. ജാഥയോടനുഭാവമുള്ള നിരവധി ഉദ്യോഗസ്ഥരും അതിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. ഇതോടൊപ്പം തെക്ക് ശുചീന്ദ്രത്തിനടുത്തുള്ള എടലാക്കുടിയിൽ നിന്ന് ഡോക്ടർ എം. എമ്പെരുമാൾ നായിഡുവിന്റെയും എം.ശിവതാണുപിള്ളയുടെയും നേതൃത്വത്തിൽ മറ്റൊരു ജാഥയും പുറപ്പെട്ടിരുന്നു. ജാതിമതഭേദമെന്യേ വലിയ സ്വീകരണമാണ് ജാഥയ്ക്ക് ലഭിച്ചത്. ജാഥ തക്കലയിലെത്തിയപ്പോൾ അവിടുത്തെ മുസ്ലിം നേതാക്കൾ ഭക്ഷ്യപേയങ്ങൾ നൽകി ജാഥാംഗങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു. അവരെ പള്ളിക്കുള്ളിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടുപോയി ആദരിക്കുകയും പള്ളിയെ പ്രദക്ഷിണം വച്ചതിനുശേഷം ജാഥ കഴിത്തുറയിലേക്ക തിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ രണ്ടു ജാഥകളുമാണ് ശംഖുമുഖത്ത് സമ്മേളിച്ചത്.

മുൻകൂട്ടി ലഭിച്ച അനുമതി പ്രകാരം പ്രതിനിധി സംഘം നവംബർ 12ന് രാവിലെ എട്ടുമണിക്ക് പൂജപ്പുര കൊട്ടാരത്തിൽ റീജന്റ് മഹാറാണിയെ കണ്ടു. ഇരുപതിനായിരത്തിൽപ്പരം പേർ ഒപ്പിട്ട ഭീമഹർജി സമർപ്പിച്ചു. പിന്നീട് ഗാന്ധിജിയോടു പറഞ്ഞ അതേ മറുപടി തന്നെ നിവേദക സംഘത്തിനും ലഭിച്ചു. സവർണജാഥ സമൂഹത്തിൽ വലിയ ചലനമാണുണ്ടാക്കിയത്. വൈക്കത്തും പരിസരപ്രദേശത്തും മാത്രമായി ഒതുങ്ങി നിന്നിരുന്ന സമരാവേശം സംസ്ഥാനത്തൊട്ടാകെ വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇത് അവസരം ഒരുക്കി. ഗാന്ധിജിയുടെ ഇടപെടൽ കാരണം അകാലികളും മുസ്ലിങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികളും സത്യഗ്രഹ സ്ഥലത്തുനിന്ന് പിൻവാങ്ങുകയും സർക്കാർ

സമരക്കാരെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നതും ശിക്ഷിക്കുന്നതും ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്ത പ്പോഴുണ്ടാക്കിയ നിശ്ചലാവസ്ഥയിൽ നിന്ന് കരകയറുവാൻ സവർണജാഥ അങ്ങേയറ്റം സഹായകരമായി.

ഇ.വി രാമസ്വാമി നായ്ക്കരും വൈക്കവും

തമിഴ്നാട്ടിലെ അബ്രാഹ്മണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും സ്വയം മര്യാദ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും നായകനായ ഇ. വി രാമസ്വാമി നായ്ക്കർ 1924 ഏപ്രിൽ 12ന് വൈക്കത്തെത്തി. അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം മധുരദാസ് ദ്വാരകാദാസ്, നാരായണ സ്വാമി എന്നിവരടക്കം 17 വോളന്റിയർമാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. സമര പ്പന്തലിൽ വമ്പിച്ച ആവേശമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനം ഉളവാക്കിയത്. ഏപ്രിൽ 13ന് അദ്ദേഹം ചെയ്ത സുദീർഘമായ പ്രസംഗം ആവേശോജ്ജ്വലവും തീപ്പൊരിചിതറുന്നതും ആയിരുന്നു. നാട്ടുമുടിച്ച് ഭരിക്കുന്ന ബ്രിട്ടീഷുകാരെയും

ഇ.വി. രാമസ്വാമി നായ്ക്കർ ഭാര്യ നാഗമ്മയ്ക്കൊപ്പം വൈക്കത്ത്

അവർ സംരക്ഷിച്ചു നിർത്തുന്ന സവർണാധിപത്യത്തെയും ജാത്യാചാരങ്ങളെയും അവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്നു വന്നിരുന്ന മതപരിവർത്തനത്തെയും അതിനിശിതമായ ഭാഷയിലാണ് രാമസ്വാമി നായ്ക്കർ ഭർത്സിച്ചത്. പ്രസംഗത്തിൽ നിന്ന്. **'മൂന്നരക്കോടി ജനങ്ങളുള്ള ഒരു രാജ്യക്കാർ മുപ്പതുകോടി ജനങ്ങളുള്ള ഒരു രാജ്യത്തിൽ അധികാരം ചെലുത്തിവരുന്നു. പീരങ്കിയും വിമാനവും ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കുണ്ട്. ജനസങ്കടമറിയുന്നില്ല. മുപ്പത്തിരണ്ടു കോടി ഭാരതീയരിൽ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരും ആയിരം ജമീന്ദാരന്മാരും കാണും. ഇതെത്ര തുച്ഛം. നഗ്നത മറക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവർ കോടാനുകോടിയാണ്. കുഞ്ഞുങ്ങളെ പുലർത്താൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവർ ലക്ഷോപലക്ഷം. വൈക്കം റോഡിൽ ധർമ്മഭ്രഷ്ടന്മാർ സഞ്ചരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ധർമ്മിഷ്ഠനായ ഒരു തീണ്ടൽജാതിക്കാരന് ആ വഴി പൊയ്ക്കൂടാ. ഈ അധർമ്മ രാജ്യത്തിന് എന്ത് ഗുണം ഉണ്ടാകും? ആറായിരം മൈൽ ദൂരത്ത് നിന്ന് വന്ന് ഇന്ത്യയെ ഭരിക്കുന്നവരിൽ നാം അയിത്തത്തെ പരിപാലിക്കുന്നതും ഒരു ജാതി മറ്റൊരു ജാതിയെക്കാൾ താഴ്ന്നതാണെന്ന് അവരെ ധരിപ്പിക്കുന്നതും മൂലം നാം ബ്രാഹ്മണ ചണ്ഡാലഭേദബുദ്ധിയുണ്ടാക്കുന്നു.**

ഇത്തരത്തിൽ പ്രകോപനപരമായ പ്രസംഗം നടത്തിയതിന്റെ പേരിൽ അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുകയും ഒരു മാസത്തെ വെറും തടവിന് ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. രാമസ്വാമി നായ്ക്കരോടൊപ്പം വന്ന അയ്യാ മുത്തുഗൗണ്ടർ തിരുവിതാംകൂറിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നത് നിരോധിച്ചു സർക്കാർ ഉത്തരവിറക്കി. എന്നാൽ നിരോധനാജ്ഞ ലംഘിച്ചു ചിറയിൻകീഴിൽ ശാർക്കരയിൽ ഗൗണ്ടർ പ്രസംഗിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റ് ചെയ്ത് ഒരു മാസത്തെ കഠിനതടവിന് ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

രാമസ്വാമി നായ്ക്കരുടെയും സഹപ്രവർത്തകരുടെയും അറസ്റ്റും ശിക്ഷയും തമിഴ്നാട്ടിൽ വലിയ പ്രതിഷേധങ്ങൾക്കിടയാക്കി. തമിഴ്നാട് നിയമസഭയിൽ സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യപ്രമേയം അവതരിപ്പിച്ചു പാസാക്കുകയും അത് സർക്കാർ നടപ്പാക്കുമെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്ത പശ്ചാത്തലത്തിൽ നായ്ക്കരുടെ തിരുവിതാംകൂർ സന്ദർശനവും നിരോധനവും ശിക്ഷയും അവിടെ വലിയ പ്രതിഷേധപ്രകടനങ്ങൾക്ക് ഇടയാക്കി. പെരിയോർ എന്ന വിളിപ്പേരിന്റെ കൂടെ 'വൈക്കം വീരർ' എന്ന മറ്റൊരു പേരും അദ്ദേഹത്തിന് കിട്ടി. മാത്രമല്ല അദ്ദേഹവും ഭാര്യ നാഗമ്മാളും ഭാര്യാസോദരി കനകമ്മാളും ഇളയമ്മയും കൂടി വീണ്ടും തിരുവിതാംകൂറിൽ വരികയും പ്രചാരണ പരിപാടികളിൽ പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത് സമരത്തിന് അനുകൂലമായി വനിതാമുന്നേറ്റം ഉണ്ടാക്കുവാൻ സഹായിച്ചു. അതുവരെയും വനിതകൾ വിദ്യാഭ്യാസ കാര്യങ്ങളിലും സാമൂഹികസേവനത്തിലും മാത്രമേ ഇടപെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ അന്നുമുതൽ സ്ത്രീകൾ പൊതുപ്രവർത്തനരംഗത്തേക്കും കടന്നുവരാൻ തുടങ്ങി. ഇതിന് മറ്റൊരു പശ്ചാത്തലവും കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. അയിത്താചാരണത്തിന് അനുകൂലമായി വാദിച്ചിരുന്ന സവർണാധിപന്മാർ അയിത്തോച്ചാടനവാദികളോട്

ആവശ്യപ്പെട്ടത് സവർണസമുദായങ്ങളിലെ സ്ത്രീകളെ പറഞ്ഞ് സമ്മതിപ്പിച്ചാൽ മറ്റു കാര്യങ്ങൾ ആലോചിക്കാമെന്നായിരുന്നു. സ്ത്രീകളെത്തന്നെ അയിത്തോച്ചാടനത്തിന് അനുകൂലമായി രംഗത്തിറക്കുന്നതിനായിരുന്നു നായ്ക്കരും വനിതകളും എത്തിയത്.

മർദനം, കേസ്, ശിക്ഷ

സത്യഗ്രഹത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവരെയും സഹായികളെയും പോലീസും ഗുണ്ടകളും ചേർന്ന് ക്രൂരമായിട്ടാണ് മർദിച്ചിരുന്നത്. വൈക്കത്തുമാത്രമല്ല കോട്ടയം ജില്ലയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലും അത്തരത്തിലുള്ള മർദനങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഗാന്ധിജിയുടെ ആഹ്വാനപ്രകാരമായതിനാൽ സഹനസമരമാണ് നടത്തേണ്ടതെന്നും പ്രകോപനപരമായ ഒരു പ്രവർത്തനത്തിലും ഏർപ്പെടാൻ പാടില്ലെന്നുമുള്ള കോൺഗ്രസ് നേതൃത്വത്തിന്റെ കർശനനിർദേശം ഉള്ളതിനാലും സമരക്കാർ എല്ലാം സഹിക്കുകയായിരുന്നു. മർദനത്തിന്റെ ഫലമായി ചിറ്റേടത്ത് ശങ്കുപ്പിള്ള എന്ന കോൺഗ്രസ് പ്രവർത്തകൻ രക്തസാക്ഷിയായി.

തിരുവല്ലാക്കാരനായ ഇദ്ദേഹം ഉറച്ച കോൺഗ്രസുകാരനും സത്യഗ്രഹവോളന്റിയറുമായിരുന്നു. കോട്ടയം ജില്ലയിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതിനും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന് ജില്ലാ മജിസ്ട്രേറ്റ് നിരോധനം ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അതിനാലദ്ദേഹം കൊല്ലത്തെത്തി. അവിടെവച്ച് അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു. കോട്ടയത്തു മാത്രമല്ലേ നിരോധനമുള്ളൂ. പിന്നെന്തിന് കൊല്ലത്ത് തടസ്സപ്പെടുത്തണമെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോദ്യത്തിന് മറുപടി കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും ശിക്ഷ കിട്ടി. മൂന്നുമാസത്തെ വെറും തടവിനു ശിക്ഷിച്ച് ജയിലിലേക്കയച്ചു. സത്യഗ്രഹത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവരെ മർദിക്കുക മാത്രമല്ല കണ്ണിൽ ചുണ്ണാമ്പു തളിക്കുന്ന ഹീനവും ക്രൂരവുമായ പ്രവൃത്തിയും ചിലർ കാട്ടി.

അതിനിരയായ വ്യക്തിയാണ് ആമചാടിത്തേവൻ എന്ന ആമയാടിത്തേവൻ. അത്തരമൊരു സംഭവത്തിന് ദൃക്സാക്ഷിയായ കൗമാരക്കാരൻ പി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. 'ഈ സത്യഗ്രഹസമരത്തിലെ പ്രധാന സംഭവങ്ങളിൽ എപ്പോഴും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മാറാതെ നിൽക്കുന്ന ഒരു രംഗമാണ് ശ്രീമാൻ നാരായണനെളയതിന്റെ കണ്ണിൽ ചുണ്ണാമ്പ് എഴുതിയത്. സംഭവം കേട്ടറിഞ്ഞ് ഞാൻ പടിഞ്ഞാറേനടയിലേക്കോടിചെന്നപ്പോൾ ആ വോളന്റിയറുടെ രണ്ട് കണ്ണുകളും തനിരക്തമയമായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കേരളത്തിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ സ്ഥാപക നേതാവായി മാറിയ സഖാവ് പി കൃഷ്ണപിള്ളയാണ് തന്റെ ആത്മകഥയായ 'സഖാക്കളെ മുന്നോട്ട് ' എന്ന കൃതിയിൽ ഇക്കാര്യം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

തിരുവിതാംകൂർ നിയമസഭയിൽ ഒരംഗത്തിന്റെ ചോദ്യത്തിനുള്ള മറുപടിയിൽ സർക്കാർ വ്യക്തമാക്കിയത് സത്യഗ്രഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്

ആകെ 26 പേരെ ശിക്ഷിച്ചുവെന്നാണ്. അക്കൂട്ടത്തിൽ മലയാളികളും അല്ലാത്തവരുമുണ്ട്. വെറും തടവും കഠിനതടവും ലഭിച്ചവരും ഉണ്ട്.

അയിത്തോച്ചാടനം നിയമസഭയിൽ

സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് രണ്ടുതവണ ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭയിൽ ചോദ്യങ്ങളും പ്രമേയവും അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആദ്യത്തെ ചോദ്യോത്തരം 1924 ജൂൺ 12നായിരുന്നു. ജോസഫ് പഞ്ഞിക്കാരൻ, എൻ രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ജോൺ നിധീരി, കെ പരമേശ്വരൻപിള്ള, പി. കെ നാരായണപിള്ള തുടങ്ങിയവരാണ് ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചത്. ചീഫ് സെക്രട്ടറിയാണ് ഉത്തരം നൽകിയത്.

പ്രമേയം അവതരിപ്പിച്ചത് 1925 ഫെബ്രുവരി അഞ്ചിനായിരുന്നു അവതാരകൻ നോമിനേറ്റഡ് അംഗമായ എൻ. കുമാരനായിരുന്നു. ഇതാണ് പ്രമേയം. 'വൈക്കം ക്ഷേത്രത്തിനും തിരുവിതാംകൂറിലെ മറ്റെല്ലാ ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും ചുറ്റിനുമുള്ള എല്ലാ റോഡുകളിലും ജാതിമത വ്യത്യാസം കൂടാതെ മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സിലെ സകല വിഭാഗം പ്രജകൾക്കും സഞ്ചരിക്കുന്നതിന് തുറന്നു കൊടുക്കണമെന്ന് ഈ കൗൺസിൽ ഗവൺമെന്റിനോട് ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു.' ഫെബ്രുവരി 23, 24, 25 തീയതികളിൽ പ്രമേയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ച നീണ്ടുനിന്നു. ചൂടേറിയ ചർച്ചയ്ക്കൊടുവിൽ പ്രമേയം വോട്ടിനിട്ടപ്പോൾ 21 പേർ അനുകൂലിക്കുകയും ഉദ്യോഗസ്ഥർ ഉൾപ്പെടെ 22 പേർ പ്രതികൂലിക്കുകയും ചെയ്തതയാൽ പ്രമേയം തള്ളിപ്പോയി.

പര്യവസാനം

സവർണനേതൃത്വം എങ്ങനെയൊക്കെ കിണഞ്ഞു ശ്രമിച്ചിട്ടും സമരത്തിനനുകൂലമായി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പൊതുജനാഭിപ്രായം സർക്കാരിന്റെ മനംമാറ്റത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. അധികാരികളുടെ കൈകളിൽ നിന്നും പ്രശ്നം വഴുതിപ്പോകും എന്ന തോന്നൽ അവർക്ക് ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാവണം 1925 ഒക്ടോബർ ആയപ്പോഴേക്കും വൈക്കം ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറും തെക്കുംനടകൾക്കടുത്ത് കൂടിയുള്ള റോഡുകളിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന തീണ്ടൽപ്പലകകൾ നീക്കം ചെയ്യുകയും ജാതി-മതഭേദമെന്യേ എല്ലാവർക്കും സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ കിഴക്കേ നടയിൽ നിരോധനം നിലനിൽക്കും. അധികം വൈകുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ കിഴക്കേനടവഴിയുള്ള സഞ്ചാരം അനുവദിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സർക്കാർ തീരുമാനവും വന്നു. "ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറ് ഭാഗത്തുള്ള പഴയ റോഡും തെക്കുഭാഗത്തുള്ള പഴയ റോഡും തെക്കുഭാഗത്തും വടക്കുഭാഗത്തും ഉള്ള റോഡുകളുടെ പടിഞ്ഞാറേ പകുതിയും തുറന്നുകഴിഞ്ഞു. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ കിഴക്കേഗേറ്റിൽ നിന്ന് ഏകദേശം 50 വാര കിഴക്കായി അധി

കാരസ്ഥന്മാർ ഒരു പുതിയ ഗേറ്റ് പണി ചെയ്തു. അതിൽപ്പെട്ട സ്ഥലം ക്ഷേത്ര വകുപ്പിലേക്ക് ചേർക്കുകയാണ്. മേലിൽ ക്ഷേത്രത്തിനുചുറ്റും ഒരു റോഡ് മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. അത് സർവ ജാതിക്കാർക്കും ഉപയോഗിക്കു വാൻ പാടുള്ളതായിരിക്കുകയും ചെയ്യും".

സർക്കാരിൽ നിന്നും അനുകൂലമായ ഉറപ്പു കിട്ടിയതിന്റെയടിസ്ഥാന ത്തിൽ 1925 നവംബർ 23ന് സമരം നിർത്തിവച്ചതായി സത്യഗ്രഹാശ്രമം സെക്രട്ടറി പത്രക്കുറിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അങ്ങനെ 603 ദിവസം നീണ്ടുനിന്ന സമരം വിജയകരമായി പര്യവസാനിച്ചു. സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം മാത്രമേ ലഭിച്ചി ട്ടുള്ളൂ എന്നും അയിത്താചരണം നിലനിൽക്കുകയാണെന്നും അതവസാനിപ്പി ക്കാനുള്ള സമരം തുടരുമെന്നും കമ്മിറ്റിയുടെ അറിയിപ്പ് വ്യക്തമാക്കി.

പൗരാവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള രാഷ്ട്രീയപ്രക്ഷോഭം

കേരളത്തിന്റെ മാത്രമല്ല ഭാരതത്തിന്റെതന്നെ ഭാവിചരിത്രത്തിലേക്ക് ഉള്ള ചൂണ്ടുപലകയായിരുന്നു തീണ്ടൽപ്പലക നീക്കം ചെയ്യുന്നതിനും സഞ്ചാര സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുന്നതിനും വേണ്ടി നടത്തിയ സുദീർഘമായ വൈക്കം സത്യ ഗ്രഹം. സത്യഗ്രഹ സമിതി വിലയിരുത്തിയത് പോലെ സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം മാത്രമേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂവെന്നതും അയിത്തമില്ലാതായിട്ടില്ലെന്നതും വസ്തുതയായി രുന്നു. വേറൊരു രൂപത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യമേ കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. ആരാധനാസ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയിട്ടില്ല എന്നാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ആയതി നാൽ തന്നെ കേരളത്തിൽ പിന്നീടുനടന്ന സമരങ്ങളിൽ മുഖ്യം ആരാധനാ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു. ഏഴുവർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം ഗുരു വായൂരിൽ ആരാധനാസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സമരം നടന്നപ്പോൾ അതിന്റെ നേതൃസ്ഥാനത്തും വൈക്കം സത്യഗ്രഹസേനാനികൾ തന്നെയാ യിരുന്നു.പതിനൊന്നുവർഷത്തിനുശേഷം തിരുവിതാംകൂറിൽ ക്ഷേത്ര പ്രവേശനവിളംബരം പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോൾ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിലെ അയിത്തവും ഇല്ലാതായി. കേരളത്തിന്റെ മറുഭാഗങ്ങളിൽ നടന്ന പാലിയം സത്യഗ്രഹം, തിരുവാർപ്പ് സമരം, ശുചീന്ദ്രം സത്യഗ്രഹം, കൽപാത്തി സമരം തുടങ്ങിയെല്ലാറ്റിന്റെയും പ്രേരണ വൈക്കംസത്യഗ്രഹമായിരുന്നു.

കേവലമായ രാഷ്ട്രീയാവകാശം നേടുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നില്ല വൈക്കം സത്യഗ്രഹം. പൗരാവകാശമെന്ന മനുഷ്യത്വപരമായ നവോത്ഥാന മൂല്യസമ്പാദനമായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. അവ നേടിയെടുക്കാനായി എന്നതാണ് വൈക്കം സത്യഗ്രഹത്തിലൂടെ വെളിപ്പെടുന്ന കേരളീയ പ്രബുദ്ധത.

പെരിയോറിനെതിരെയുള്ള നിരോധനാജ്ഞ

1924 മെയ് 14/1099 ഇടവം 1

1099 ഇടവം ഒന്നാം തീയതി (1924 മെയ് 14) കോട്ടയം ഡി മജിസ്ട്രേറ്റ് കൊടുത്ത നിരോധനാജ്ഞ

ഇരുപത്തിയേഴാം സെക്ഷൻ പ്രകാരം വൈക്കം സത്യാഗ്രഹത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഇ. വി. രാമസ്വാമി നായ്ക്കരുടെ പ്രസംഗങ്ങളേയും മറ്റുത്സാഹങ്ങളേയും പറ്റി അന്വേഷണം നടത്തിയതിലും റിപ്പോർട്ടുകൾ പരിശോധിച്ചതിലും വൈക്കത്തോ സമീപസ്ഥലങ്ങളിലോ ഉള്ള അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ പ്രവേശനമോ താമസമോ സമാധാനലംഘനത്തിനും ലഹളയ്ക്കും കാരണമായേക്കാം എന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ടി. രാമസ്വാമി നായ്ക്കർ അവർകൾ ഡിസ്ട്രിക്ടിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തും പ്രവേശിക്കുകയോ താമസിക്ക കയോ ചെയ്തുപോകരുതെന്ന് ഞാൻ ഇതിനാൽ വിലക്കിയിരിക്കുന്നു.

എന്റെ കയ്യൊപ്പോടും കോടതിമുദ്രയോടുംകൂടി ഇടവം ഒന്നാം തിയതി കൊടുക്കുന്നത്.

എം. വി. സുബ്രഹ്മണ്യഅയ്യർ

ഒപ്പ്

വൈക്കം സത്യാഗ്രഹം
ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ
അഭിപ്രായങ്ങൾ.

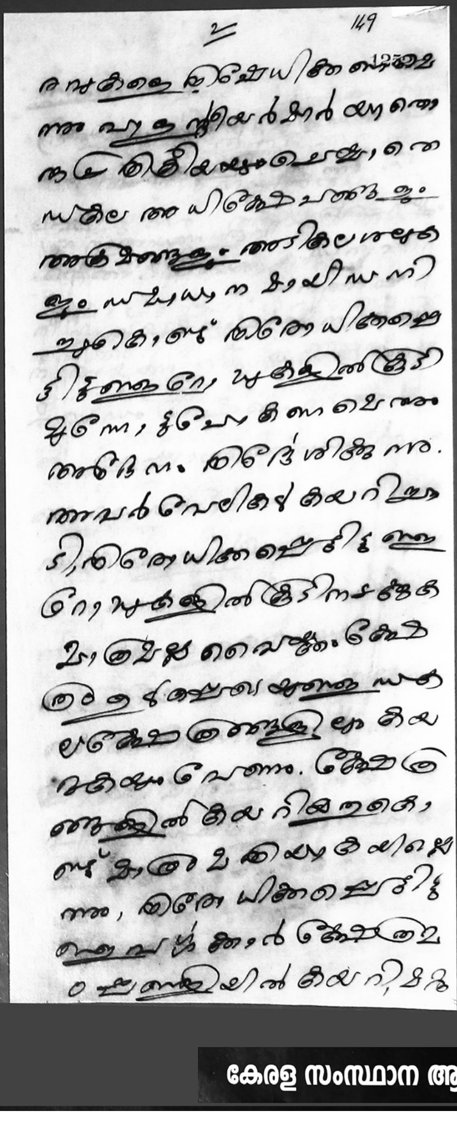

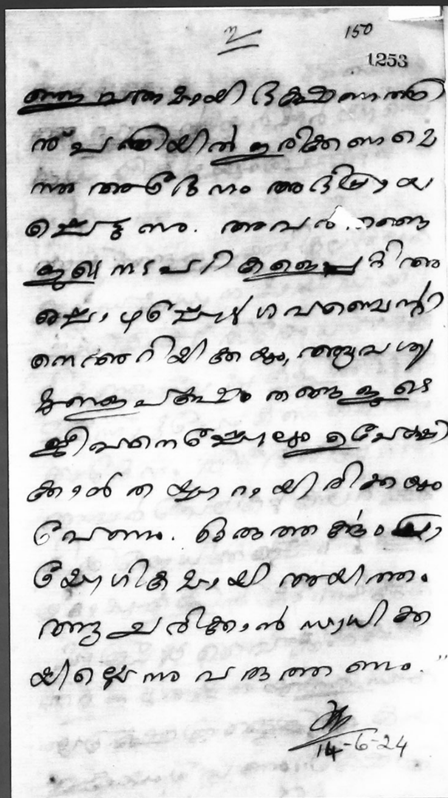

കേരള സംസ്ഥാന ആർക്കൈവ്സ് വകുപ്പ്

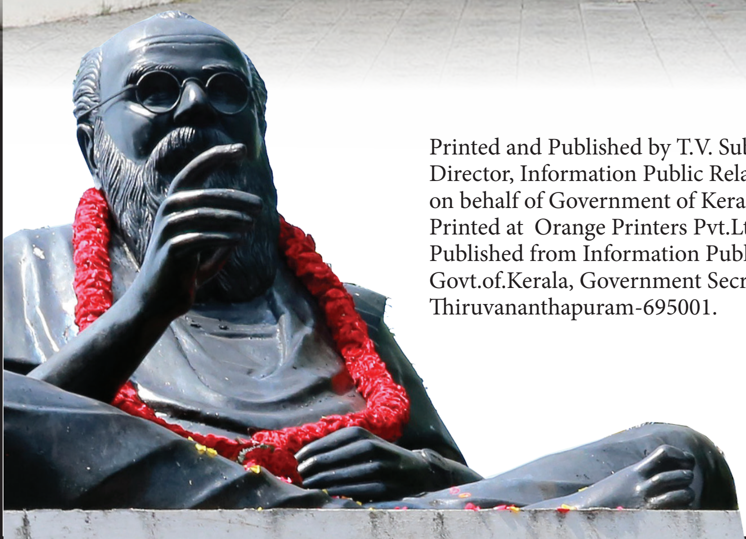

Printed and Published by T.V. Subhash IAS,
Director, Information Public Relations Department
on behalf of Government of Kerala and
Printed at Orange Printers Pvt.Ltd., Thiruvananthapuram
Published from Information Public Relations Department,
Govt.of.Kerala, Government Secretariat,
Thiruvananthapuram-695001.